

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 723

Ἔτος ΛΑ'.

1 Μαρτίου 1976 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32—Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Πρὸ παντός συνέπεια

Παύλου Μοναχοῦ

Οἰουδήποτε Ἀγίου τὸν δῖον ἂν μελετήσῃ τις ἢ τὴν Ἱερὰν Ἀκολουθίαν καὶ δὴ τῶν Ἀγίων Ἱεραρχῶν, βλέπει ὅτι πρώτη ἐγκωμιαζομένη αὐτῶν ἀρετὴ καὶ κύριον ἐνδιαφέρον καὶ φροντίς ἦτο ἡ τήρησις καὶ ἡ κήρυξις τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως ἀνοθεύτου καὶ ἀπαρεγκλίτου καὶ τὸ νὰ φυλάξουν «τὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοῦ λύκου αἰρετικοῦ». Οἱ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν πιστοὶ καὶ ζηλωταὶ Διδάσκαλοι τοῦ λαοῦ ὡς ὁ Κοσμάς Φλαμιάτος, ὁ Παπουλάκος, ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος καὶ ἄλλοι, εἰς τοὺς ὁποίους κυρίως ὀφείλεται ἡ ἀναζωπύρωσις τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθηματος ἐν Ἑλλάδι κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους, πρῶτον καὶ κύριον μέλημα καὶ ἐναγώνιον κήρυγμα τῶν εἶχον τὴν ἀπαρασάλευτον τήρησιν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ τὴν ἐνζήλων φύλαξιν τῆς «ἐκ τῆς ξένης ἐπιβουλῆς» τῶν παπιστάνων, τῶν λουθηροκαθβίνων, τῶν μασόνων, τῶν ἀθέων ὀρθολογιστῶν, τῶν ἐκ τῶν ἰθυόντων τὰ τῆς πολιτείας ἀλλοδόξων, τῶν ὑποβίων ὑπονομευτῶν αὐτῆς φανερῶν καὶ σκοτεινῶν. Κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς, ὅχι μόνον οἱ ἀδιάφοροι καὶ οἱ ὑπνώττοντες πνευματικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀ-

νακατεύονται καὶ καταγίνονται εἰς τὰ τῆς θρησκείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ αἱ λεγόμεναι «θρησκευτικαὶ ὁργανώσεις», περιορίζοντες τὰ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς μίαν ἄχρουν ἀνθρωπιστικὴν ἠθικολογίαν καὶ κατασκευάσαντες ἕνα γλυκανάλατον χριστιανισμὸν προτεπαντικοῦ τύπου, ἀφῆρσαν ἀπὸ τὰ ἐνδιαφέροντα καὶ τὰς ἐκζητήσεις τῶν τὸν περὶ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως λόγον καὶ τὸν ὑπὲρ αὐτῆς ἀγῶνα. Δι' αὐτὰς ἰδίαι τὰς ἀπὸ ὁθετίας καὶ πλέον ἰδρυθείσας «ὁργανώσεις», αἵτινες, ὡς φαίνεται, θεωροῦν... ἐγκλημα καὶ νομίζουν ὅτι «δὲν εἶναι δουλειὰ τους» νὰ ἀσχολῶνται καὶ ἐνδιαφέρονται καὶ «εἰ καλέσαι χρεῖα θνήσκειν» διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ τὰ Δόγματα τῆς, τὴν τήρησιν καὶ ὑπεράσπισιν τῶν ὁποίων ἔχει καὶ πρέπει νὰ ἔχῃ πρῶτον καὶ κύριον καὶ ὁ τελευταῖος πιστός, εἰ νὰ σκεφθῇ τις; Νὰ ὑποπτευθῇ τις, ὅτι ἐξ ἀρχῆς αὐτὸ ἦτο τὸ «πρόγραμμα» τῶν καὶ ὁ στόχος τῶν καὶ ὅτι ὑπῆρξαν δημιουργήματα ἀντορθοδόξων καὶ ξένων δραστηριοτήτων καὶ σκοπιμότητων μὲ καταχθόνιον μακρότατον «σχέδιον»; ἢ νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ εἰσχωροῦν εἰς αὐτὰς ξένα «στοιχεῖα»; Ὅπως καὶ ἂν ἔχει, τὸ γεγο-

νός είναι ότι «ἐνεργοῦλιασαν» τὸν Χριστιανισμόν, ἡ Ὁρθοδοξία ποὺ παρουσιάζουν δὲν εἶναι ἐκεῖνη τῶν Πατέρων μας. Παρεμέρισαν τὴν αὐστηρότητα τῆς πατερικῆς Ὁρθοδοξίας, ἐδημιούργησαν «νέου εἶδους χριστιανισμόν» κατὰ τὰ μέτρα τῶν, τὸν μοναχισμόν ἐχθρεύονται καὶ υποσκάπτουν σατανικῶς, ποὺ μόνον δι' αὐτὴν τὴν εἰκονομαχικὴν νοστοπρίαν θὰ ἔχουν τὴν κατὰ κρισιν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἱστορίας. Ἡμεῖς γνωρίζομεν ἀπὸ τοὺς προγόνους μας καὶ τὰ ἱερὰ βιβλία μας, καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι οἱ εὐσεβεῖς μετὰ φόβον καὶ τρόμον πάνω ἀπὸ ὅλα ἐφύλαξαν τὴν πίστιν τῶν καὶ ἐπρωτίμων γ' ἀποθάνουν παρὰ γὰ σαλευθῇ ἐξ αὐτῆς «ἐν ἰδίᾳ ἢ μὴ κεραία» σύμφωνα μετὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου «ἐσεσθε φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις», τὸ ὅποιον οἱ Πατέρες ἐρμηνεύοντες, λέγουν ὅτι, καθὼς ὁ ὄφις κινδυνεύων προφυλάσσει κυρίως τὴν κεφαλὴν του, διότι ἂν εἰς αὐτὴν κτυπηθῇ αὐτὸ εἶναι ὁ θάνατός του, ἔτσι καὶ ὁ πιστὸς πρὸ πάντων φυλάγει τὴν πίστιν του, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἔχει σωτηρίαν ποτέ. Τώρα δέ, «ὀργανώσεις» καὶ θεολόγοι, καὶ Δεσποτάδες καὶ «πνευματικοὶ ἄνθρωποι» καὶ πολλοὶ καὶ διάφοροι, περὶ «ὅλα» τὰ ἄλλα ἀσχολοῦνται καὶ κηρύσσουν καὶ «ἀγωνίζονται», παρὰ περὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, ποὺ θεωρεῖται σχεδὸν «ἀπηγορευμένη περιοχὴ»! Ἀποτέλεσμα τούτων ἡ ἀδιαφορία περὶ τὴν πίστιν, ἡ καταπάτησις τῶν Ἱ. Κανόνων, ἡ ἀμέλεια καὶ περιφρόνησις περὶ τὴν τήρησιν τῶν ἱερῶν θεσμῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγνοία περὶ τοῦ τί εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία καὶ τί πιστεύει ὁ Χριστιανός. Καὶ ἀγνοῶν ποῖον τὸ πατροπαράδοτον κατὰ τῆς πίστεώς του, ἡ θεοπαράδοτος κληρονομία του, δι' ἧς γίνεται μέτοχος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, ἀδιαφορεῖ δι' αὐτὴν καὶ διακυβεύει τὴν σωτηρίαν του. Ἐντεῦθεν εὗρον «εὐκαιρίαν» καὶ οἱ λύκοι - «ποιμένες» νὰ πάρουν «δικαιώματα» ποὺ δὲν τοὺς ἀνήκουν, νὰ σφετερισθῶν τὴν τῶν πιστῶν αἰωνίαν κληρονομίαν καὶ ἀρχίσουν ἐξουσίη, ἐπειδὴ δὲν εὗρσκουν ἀντίδρασιν, διότι τοὺς Χριστιανούς ἔκαμαν νὰ μὴ γνωρίζουν ποῖον τὸ ἐκ Θεοῦ δικαίωμα τῶν καὶ ἡ πίστις τῶν, εἰς ἣν οὐδεὶς δικαιούται νὰ ἐπέμβῃ. Μέχρι τοῦ σημείου, ποὺ ὁ θεήλατος Ἀθηνάγορας ἐθεώρει... «ἐτύχημα» τὸ ὅτι «οἱ Χριστιανοὶ ἀγνοοῦν τὴν διαφορὰν τῶν δογμάτων καὶ οὕτω γίνονται ἀδελφοί!! καὶ μάλιστα «ἐν Χριστῷ». Δηλαδή ὅτι προκαλεῖ τὴν κόλασιν, κρίνει ὡς «ἐτύχημα»!

Ἀφοῦ «ἡτοιμάσθησαν» μετὰ τὴν διάβρωσιν, τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν πρόκλησιν ἀγνοίας περὶ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν αἱ καρδίαι καὶ διαθέσεις τῶν Χριστιανῶν, ἤρχισαν καὶ συνεχίζονται, ὁδηγοῦσαι ὁλοταχῶς πρὸς τὸν ἄδην, αἱ «μεταρρυθμίσεις» καὶ καινοτομίαι καὶ παρανομίαι, μηδενὸς ἀνθισταμένου καὶ υπερασπίζοντος τὰ δικαιώματα τοῦ Θεοῦ. Τί τὸ γενναῖον ἐπραξαν αἱ περίφημοι αὐταὶ «ὀργανώσεις» καὶ οἱ περὶ τὴν εὐλαβιολογίαν, οὐχὶ δὲ τὴν εὐσεβείαν, καταγιγνώμενοι, πρὸς ἀναχαίτισιν τῶν παρανόμων καὶ ἀρνησιχρίστων, τῶν προδιδόντων τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ «διανοιγόντων νέας ὁδοὺς» πρὸς τὴν κόλασιν; Ὅταν ἤρχισαν αἱ παρανομίαι καὶ παρατροπαι καὶ προδοσίαι, μετὰ πρῶτην «τὴν παραδοχὴν τοῦ ἡμερολογίου» τῶν φράγκων, ἐπ' ἀθετήσῃ τοῦ αἰωνίου ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδοξίας, ποῖα

ἡ ἀντίδρασις καὶ ἀντίστασις αὐτῶν τῶν «θεολογούντων» καὶ ἡθικολογούντων μετὰ τὴν (ἀξίαν ἐμέτου) «χλιαρότητα»; Ἀλλ' αὐτοὶ - ἐπ' ἀθετήσῃ τῆς γραμμῆς τῶν Πατέρων - βαλόντες κατὰ μέρος καὶ «ὑπὸ ἀπαγόρευσιν» τὸν περὶ τῆς ἀκρίβειας τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως λόγον καὶ μὴ ἔχοντες συνέπειαν λόγων καὶ ἔργων, συνείργησαν ὥστε οἱ πολλοὶ τῶν Χριστιανῶν, ἀφοῦ τοὺς ἔκαμαν γ' ἀδιαφοροῦν καὶ μὴ γνωρίζουν τὴν πίστιν καὶ τὰ τῆς πίστεως, νὰ μὴ ἀντιδρῶν κατὰ τῶν ἐπιδοῦλων καταχραστῶν τῆς κληρονομίας τῶν. Καὶ ἐν τούτοις φωνασκοῦν καὶ θρηνῶνται, ὅτι ἀνθίστανται καὶ πολεμοῦν τὸν ἄθεον καὶ ἀντίχριστον Οἰκουμενισμόν εἰς τὸν ὅποιον ὅμως αὐτοὶ προελείναν τὴν «ὀδόν», ἀφαιρέσαντες ἀπὸ τὰ ἐνδιαφέροντα αὐτῶν καὶ τοῦ λαοῦ τὸν περὶ ἀκρίβειας τῆς πίστεως λόγον καὶ ἀγῶνα, ὅστις διὰ τοὺς Πατέρας ἦτο πρῶτος.

Ὅταν ἐγένετο ἡ περιδόσις «μεταρρυθμίσεως», ἡ ὁποία διὰ τοὺς ἀφελεῖς καὶ ἀδιαφόρους καὶ διὰ τοὺς σεισαχθεῖς καὶ ἀνοήτους ὠνομάσθη «διόρθωσις» καὶ «ἀστρονομικὴ ἀκρίβεια» καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐνῶ, κατὰ τὰς ἐπισήμους πράξεις καὶ τὰ κείμενα ἦτο ἀπλῶς «παραδοχὴ τοῦ ἡμερολογίου» τῶν φράγκων καὶ τὴν ὁποίαν οἱ εὐσεβεῖς Ἁγιορεῖται καὶ λαὸς προείπον ὡς «πρόδρομον καὶ ἄλλων ἐπικαιμένων μεταρρυθμίσεων» καὶ ἔχαρκτηρίσαν ὡς «προδοσίαν τῆς Ὁρθοδοξίας», καὶ «διὰ τὴν μὴ εἰσαγωγὴν αὐτῆς ἔτοιμοι ἦσαν καὶ νὰ μαρτυρήσωσιν», αὐτοὶ οἱ κύριοι οἱ «θεολογοῦντες», μᾶλλον δὲ κενολογοῦντες καὶ ἐπαγγελλόμενοι τοὺς «διδασκάλους τοῦ λαοῦ», δὲν ἐνόμισαν καθήκον τῶν νὰ υπερασπισθῶν τὰ δικαιώματα τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐμμεῖνουν μέχρι θανάτου εἰς ἐκεῖνα ποὺ παρέλαβον τὰ πατροπαράδοτα, νὰ υποστηρίξουν καὶ τηρήσουν τοὺς θεσμοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας, νὰ ζηλώσουν ὑπὲρ διαφυλάξεως καὶ διατηρήσεως τῆς παρακαταθήκης ὡς αὕτη ἐδόθη, νὰ θροντοφωνήσουν ὡς τὸ Τίμιος Πρόδρομος, τὸ «οὐκ ἔξεστί σοι», μεταίρειν ἔρια αἰώνια ἢ ἔθεντο οἱ πατέρες σου», νὰ «ἴδουν», ὡς εἶδον ἄλλοι, τὴν ὑπονόμευσιν τῆς πίστεως τῶν Ὁρθοδόξων. Τούναντίον, δὲν ἡδιαφόρησαν μόνον, δὲν ἔγιναν μόνον οὐραγοὶ εἰς τὴν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπιβουλὴν καὶ τὴν ὑπονόμευσιν, ἀνέλαβον καὶ «ζῆλον» νὰ γίνουν συνεργοί! Καὶ τότε καὶ τώρα. Καὶ ὕστερα κοροϊδεύονται ὅτι εἶναι ἀντίπαλοι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Πρὸ τίνος καιροῦ ἕνας, ἀρχηγὸς αὐτῆς μᾶς «ὀργανώσεως», καὶ καθηγητῆς γάρ, φιλολογῶν περὶ τὴν Δ' ἐντολήν, εἶδεν «εὐκαιρίαν» γ' ἀνοίξῃ τὸ βλάσφημον στόμα του καὶ κατὰ τῶν «παλαισημερολογιτῶν». Ἀφοῦ ἐβλασφήμησε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐρεῦξας οἷα μόνον νεστοριανὸς θὰ ἐξερευγέτο καὶ ἐβλασφήμησε προσφάτως τὸν ἅγιον Διονύσιον, τὸν ἅγιον Συμεὼν τὸν Νέον Θεολόγον καὶ πάντας τοὺς Ἁγίους καὶ τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν ποὺ τοὺς δέχονται, θὰ ἐδυσκολεῖτο νὰ βλασφημήσῃ καὶ τοὺς «παλαισημερολογίτας»; Ποῖος παραλληλισμὸς δύναται νὰ γίνῃ μετὰ τῆς μεταθέσεως τῆς ἀρχίας τοῦ Σαββάτου εἰς τὴν Κυριακὴν, διὰ τὴν ὁποῖαν ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἦλθε καὶ ἐσαρκώθη εἰς τὴν γῆν, καὶ τῆς ἀντορθοδόξου ἀσεβείας τῶν ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀκριβῶς διὰ τὴν βλασφημιὰν καὶ... βατημὸν παραμερισθῇ ὁ Χριστὸς τὴν ἐπραξαν, ὅπως κάμνει αὐτὸς ὁ προκα-

τειλημμένος και δοκησίσοφος φαντασμένος; Τὸν ἑαυτὸν του καὶ τοὺς ὁμολοῦς του θάλλει ὡς φαίνεται εἰς τὴν θέσιν τῶν Ἀποστόλων καὶ φαντάζεται ὅτι στέκει στὰ κέφια τῶν ν' ἀναποδογυρίζουν ὅτι ὁ Θεὸς καὶ ἡ αἰωνία Ἐκκλησία ὤρισαν καὶ καθήγιασαν. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν φωτίσῃ! Εἰσφέρει μάλιστα καὶ τὸ τοῦ Ἀποστόλου: «Ἡμέρας παρατηρεῖσθε καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνι-αυτοὺς»! Χωρὶς νὰ χωρῇ εἰς τὴν «σοφὴν» κεφαλὴν του, ποῖοι παρατηροῦνται ἡμέρας καὶ μῆνας!... Οἱ ἀπὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν «παλαιοημερολογίται», ἡ οἱ ἐπὶ τῶν εὐ-κλεῶν ἡμερῶν του «παρατηρησάμενοι ἡμέρας καὶ μῆ-νας καὶ καιροὺς...» φραγκοημερολογίται; Καὶ ἀποδίδει εἰς αὐτοὺς «ταραχὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν», χωρὶς νὰ τ' ἀνοίγῃ νὰ «ἴδῃ» ποῖοι ἐδημιούργησαν καὶ προωθοῦν τὴν ταραχὴν μᾶλλον δὲ τὴν ἀνατροπὴν τῆς Ἐκκλη-σίας (θὰ τοὺς πληρώσῃ ὁ Θεὸς) καὶ αὐτοὶ «σχίζουσιν καὶ διχάζουσιν»! Περίεργος ἀλλὰ καὶ ἀναιδής καὶ ἐξο-ριστικὴ καὶ ἀντορθόδοξος καὶ ἀντίθεος νοστορία. Ἐν-θυμίζε τούτους ἀδιαντρώπους ἀθέους κομμουνιστάς, ποὺ ἀναστατώνουν τὰ πάντα καὶ δημιουργοῦν «νέες μανού-δρες» καὶ ὕστερα κατηγοροῦν ὡς «ἀντιδραστικούς» καὶ «διχαστάς» ἐκείνους ποὺ δὲν θὰ οὐραγήσουν! Πῶς ἐγ-νοεῖ ὅτι ἀποτελεῖται σχίσμα, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἔννοιαν; Τὸ νὰ χωρισθῇ κανεὶς ἀπὸ «ἀνθρώπους» οἰ-κουσθήποτε, ἀπὸ «ἀρχηγούς» οἱ ὅποιοι δὲν ἐνέμειναν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν καὶ γραμμὴν τῶν Πατέρων, αὐ-τὸ ἀποτελεῖ «ἐκκλησιαστικὸν σχίσμα»; Πολὺ φτωχικὴ καὶ ἀντορθόδοξος «θεολογία» εἶναι αὕτη καὶ ἔχει ἐ-φαρμογὴν εἰς τὸν παπισμόν, ὅχι εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἄν ἔτσι ἐσκέπτοντο καὶ ἔκριναν οἱ Πατέρες μας, ἡ Ἑλλάς Ὁρθόδοξος δὲν θὰ ἦτο· καὶ ἔτσι δουλεύονται νὰ τὴν κάμουν. Ἡ τοιαύτη «κρίσις» του συνίσταται, ὡς φαίνεται, εἰς τὸ ὅτι ὁ ἑαυτός του καὶ κάμποσοι εἶναι «πολλοί» ἐν Ἑλλάδι. Ἄλλ' ἐλησιμνήσεν, ὅτι, κατὰ τὸν ἁγιον Νικηφόρον τὸν Ὁμολογητὴν: «εἰ καὶ πάνυ ὀλί-γοι ἐν τῇ εὐσεβείᾳ διαμεῖνωσιν, οὗτοι εἰσιν Ἐκκλησία καὶ τὸ κῆρος τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται». Ἄλλο δὲ ἐντυπον, θέλον νὰ φέρῃ καὶ μετω-πίδα «Ὁρθόδοξον», λαμβάνον ἀφορμὴν νὰ εἴπῃ διὰ τοὺς «παλαιοημερολογίτας», παρέχει τέλειον συγχωρο-χάρτιον εἰς τὸν φραγκοημερολογητισμὸν, ὥσάν νὰ μὴ συμβαίνει τίποτε, ἐνῶ συγχρόνως λέγει ὅτι «κακῶς» ἐμπήχθη καὶ «ἐπροξένησε κακόν»!

Ἄλλ' ὦ οὗτοι! Οὕτως ὑπερασπίζεσθε τὰ δικαιώ-ματα τοῦ Θεοῦ καὶ «ἀγωνίζεσθε» ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ καταπολεμεῖτε τὸν ἀντίθεον Οἰκουμενισμόν; Ἄν στρατεύεσθε καὶ θέλετε νὰ σωθῇτε καὶ σώσετε καὶ ἄλ-λους ἀπὸ τὴν ψυχασκότην αὐτὴν ἐπιδημίαν, πρὸ παν-τὸς χρειάζεται εὐλαχρύνειν καὶ συνέπειν. Ὅχι νὰ λέ-γῃται ἄλλα, ἔργῳ δὲ νὰ προάγεται διὰ τῆς συμφω-νίας καὶ συνοδοιπορίας τὸ «ἔργον» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Τὸ φραγκοημερολόγιον τῆς Δύσεως (κακῶς καὶ ψευ-δῶς λέγεται «νέον ἡμερολόγιον»· ὅταν ἐμπήχθῃ, δὲν εἰσάχθη ὡς κάτι «νέον», ἀλλὰ ὡς «παραδοχὴ» ἐκείνου τῶν Δυτικῶν) εἶναι ὁ Οἰκουμενισμὸς, καὶ ἡ ὅχι; Ἄν ἄγνοητε ἡ ἐλησιμνήσατε, ἐρευνήσατε καὶ φροντίσατε νὰ μάθετε, διὰ τὸ συμφέρον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς ψυχῆς σας. Ὅταν οἱ οἰκουμενισταὶ διεκήρυσσαν τότε, διακηρύσσουσιν καὶ συνεχῶς ἀπὸ τό-

τε, ὅτι τὸν φραγκοημερολογητισμὸν «παρεδέχθησαν» ὡς Οἰκουμενισμόν, τοῦ ὁποίου εἶναι «τὸ πρῶτον ἔθιμα», «ὁ πρῶτος λίθος τοῦ οἰκοδομήματός του» κ.τ.τ., τὸ νὰ παρέχῃ κανεὶς τὸ «ἄλλοθι» ἢ ἀρνήται τὸ πανθομολο-γούμενον, ἀποτελεῖ σειςάχθειαν καὶ ἐθελοτύφλωσιν καὶ ἀσυνέπειαν ἀπαράδεκτον ὀρθοδόξως· καὶ ἀφορμὴν καγ-χασμοῦ εἰς τοὺς οἰκουμενιστάς. Μήπως τὸ ἡρνήθησαν ἢ τὸ ἀπέκρυψαν οἱ οἰκουμενισταί; Ὅχι· οὔτε τὸ ἡρ-νήθησαν οὔτε τὸ ἀπέκρυψαν· οὔτε καὶ ὑπεκρίθησαν. Ὑποκρίνονται μόνον ὅσοι δὲν ἔχουν διαθέσιν νὰ κατα-θέσουν τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ ἀλαζονείαν των, ὅσοι δὲν ἀποφασίζουν ν' ἀναλάβουν τὰς εὐθύνas των καὶ ὑπομεί-νουν τὰ τοῦ ἀγῶνος καὶ μαρτυρίου, ὅσοι ἀπαναίονται τὸν «ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ». Ἐν ὅσῳ ἐμμένει τις εἰς χῶρον πλήρη δυσωδῶν ἀναθυμιάσεων, δὲν τὸ καταλα-βαίνει· ἅμα ἐξέλθῃ, τότε κατανοεῖ ποῦ εὐρίσκετο. Καὶ σεις ἐξέλθετε ἀπὸ τὸν δυσωδῆ χῶρον καὶ τότε θὰ κα-τανοήσετε ὅποιον τὸ αἶσχος τὸ νὰ εἶναι καὶ λέγεται τις νεοημερολογίτης.

Ὅταν, μετὰ τὸ τέλος τοῦ Α' παγκοσμίου πολέ-μου, ἤρχισεν «ἐμπράκτως καὶ δραστηρίως» αὕτη «ἡ οἰκουμενικὴ κίνησις» παρὰ «ὀρθοδόξους», ἡ «παραδο-χὴ» τοῦ φραγκοημερολογίου ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς «ὁδοῦ». Τῷ 1919, εἰς συνεδρίαν τῆς Συνόδου τοῦ Οἰ-κουμ. Πατριαρχείου ὁ Σελευκείας Γερμανός, γινόμε-νης συζητήσεως περὶ «ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν» εἶπεν· «ἡ παραδοχὴ καὶ χρησιμοποίησις τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡ-μερολογίου... εἶναι μάλιστα τὸ πρῶτον ὄγμα πρὸς τὴν ποθητὴν Κοινωνίαν τῶν ἐκκλησιῶν». Ὁ Γερμανὸς οὗ-τος εἶναι ὁ μετέπειτα θυατεῖρων, ὅτε ὁ ἄλλος θεήλατος Μεταξάκης ἐδημιούργησε τὴν «ἀρχιεπισκοπὴν Θυατεί-ρων» οὐχὶ ὡς Μητρόπολιν διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους, οἱ ὅ-ποιοι δὲν ἦσαν πολλοὶ τότε εἰς Ἀγγλίαν, ἀλλὰ ὡς «ἀν-τιπροσωπεῖαν παρὰ τῷ ἀρχιεπισκόπῳ Κανταουρίας»! Οὗτος ὑπῆρξεν ὁ κύριος συντάκτης τῆς περιδοῆτου «Ἐγκυκλίου τοῦ 1920» καὶ αὐτὸς ἦτο πάντοτε, μέχρι τοῦ θανάτου του, ὁ τακτικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκου-μενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὰ οἰκουμενικὰ συνέδρια τῆς ἀνομίας. Εἰς αὐτόν, «ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 25ετηρίδος τοῦ Παγκοσμ. συμβουλ. Ἐκκλησιῶν (1973), ὡς κύ-ριον συντάκτην τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, ἀφιερῶθῃ μία αἵθουσα συνεδριῶν μετ' ἀναμνηστικῆς πλακῆς, εἰς τὸ ἐν Γενεύῃ κέντρον του». Ἡ περίφημος αὕτη «Ἐγ-κύκλιος τοῦ 1920», ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸν καταστατι-κὸν χάρτην τῶν οἰκουμενιστῶν καὶ συνεχῶς ἐκθειάζε-ται ἀπὸ τοὺς ὅπου γῆς ἀρνησιχρίστους οἰκουμενιστάς, προβάλλουσα τὸ πρῶτον φορὸν ἀκουσθὲν βλάσφημον ἐφεύρημα, ὅτι αἱ δογματικαὶ διαφοραὶ δὲν ἐμποδίζουν τὴν κοινωνίαν τῶν ἐκκλησιῶν, ἐβάλλε τὴν ἀρχὴν καὶ ὑπεδείκνυε «τὰς μεθόδους καὶ μέσα» ἐνεργείας «πρὸς παρασκευὴν καὶ διευκόλυνσιν τῆς ποτε ἐνώσεως...» Καὶ πρῶτη ὠρισθεῖσα ἐνέργεια ἦτο «ἡ παραδοχὴ ἐνιαίου ἡ-μερολογίου, πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων Χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν». Τὰς τῶν δυσωνύμων αἰρετικῶν ἀθροίσεις ὀνομάζει «ἐκκλη-σίας», τὰς ὁποίας μάλιστα χαρακτηρίζει «οὐχὶ ξένας καὶ ἀλλοτρίας, ἀλλὰ συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ αὐσούμους καὶ συγκαληρονόμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ»! Εἰς τὸ βλασφημώτατον καὶ
(Συνέχεια εἰς τὴν 14ην σελ.)

Ἑορτὴ εἰς τὴν Τήνον

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τῆς εὐρέσεως τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Θεοτόκου εἰς Τήνον.

Οἱ νέοι τῆς ὀρθοδόξου ὑμῶν Πίστεως, τὰ παιδιὰ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων χριστιανῶν, γεμᾶτα ἀπὸ ἐν-θερμιον ζήλον, Ἱερὰν φλόγαν καὶ εἰλικρινῆ εὐλάβειαν, ὀργάνωσαν λαμπρὰν ἐκδήλωσιν κατὰ τὸν ἑορτασμόν τῆς ἐπετείου τῆς εὐρέσεως τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης τῆς Μεγαλόχαρης.

Ὁὗτος ἐγένετο τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου ἐ.ε. μετὰ λι-τανείας περὶ τῆς πόλεως καὶ τῶν προφυλαίων αὐτῆς. Ἡ ἁγία Εἰκὼν ἦτο περιστοιχισμένη ὑπὸ πλήθους ἀν-δρῶν καὶ γυναικῶν, ἰδιαίτερος δὲ παιδίων, τὰ ὅποια ἔ-φερον μικροὺς ἀναιμμένους φανούς φάλλοντας δοξαλο-γιακοὺς ὕμνους εἰς τὴν Ὑπέραγγον Δέσποιναν.

«Χαῖρε Πάναγνε Μαρία, Χαῖρε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ,
Ποῦ ἀξίωσες τὴν Τήνον τὴν εἰκόνα Σου νὰ ὀρῇ...
Δεῦτε Τήνιοι πολῖται, νὰ πανηγυρίσωμεν
Εὐρεσιν τῆς Παναγίας μας
Ὅλοι νὰ ὑμνήσωμεν...

Τὶ χαρμόσυνος ἡμέρα εἰς τὴν Τήνον ἀνατέλλει
καὶ εὐχὰς ἡ Θεοτόκος εἰς τὸν κόσμον ἀποστέλλει...
Δεῦτε κλίνωμεν τὸ γόνυ, τῇ Παρθένῳ ταπεινῶς
εὐλογίαν νὰ μᾶς δίδῃ δεχθῶμεν εὐλαβεῖς...
Ὡς μᾶς ἔσωσες τὴν Τήνον, σώσε ἀκόμη μιά φορά
γὰ τὴν δόξα τοῦ Ἰησοῦ Σου, τὴν Ἑλλάδα τὴν
γλυκιά...

Καὶ ἀξίωσε ἀκόμα τὴν σημαία μιά φορά,
νὰ τὴν στήσουμε ὅπου πρέπει.

Ἐμείς ἡ νέα γενιά.

Γιὰ νὰ λάμψῃ καὶ ἡ δόξα στὸ ὄνομά Σου ἔσαι,
καὶ στὴν μνήμη τῶν ἀνθρώπων ἀλησιμόνητος
νὰ ζῇ.»

Οἱ αὐτοσχέδιοι αὐτοὶ ὕμνοι συνεχιζόντο γεμᾶτοι
χάρη καὶ Τηνιακὸ λυρισμὸ καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς
τελετῆς. Ἡ ὅλη πομπὴ διέσχισε τὰς περισσοτέρους ὁ-
δοὺς τῆς πόλεως ἀπὸ τὰ προπύλαια τοῦ ναοῦ ἕως τὰς
ἀκτὰς τοῦ λιμεναρχείου. Εἰς τὸν ναὸν τῶν Τριῶν Ἱε-
ραρχῶν ἀνεπέμφθη δέησις ὑπὲρ τῶν ξενητευμένων Τη-
νίων ἀδελφῶν καὶ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς εὐρισκομέ-
νων.

Παραπλεύρως τοῦ λιμεναρχείου εὐρίσκεται ἡ φι-
λόξενος οἰκία τοῦ παλαιμάχου ἀγωνιστοῦ Δημητρίου
Λαγουροῦ, ἡ ὅποια διατηρεῖ τὴν πατροπαράδοτον συνή-
θειαν νὰ προσφέρῃ κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν θαυμαστὴν
φιλοξενίαν γλυκισμάτων καὶ ποτῶν.

Ἡ ὅλη φάλαγξ τῆς πομπῆς μετὰ τῆς ἁγίας εἰ-
κόνης κατηφύθη πρὸς τὸν Ἱερὸν ναὸν Αὐτῆς, εἰς τὸν
ὅποιον ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιεπαρχιεὺς Μερχού-
ριος Καλοσκάμης ἀπηύθυνε εὐχὰς καὶ εὐλογίας εἰς ὁ-
λον τὸν παρευρεθέντα λαόν, εἰς δὲ τοὺς ἐνθουσιώδεις
νέους τῶν Γ.Ο.Χ., ὅπως ἀποδοῦν φάρος φωτεινὸς τῆς
ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων
αὐτῆς.

Ἐπιτροπὴ Γ.Ο.Χ. Τήνου

Σταύρωσις καὶ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ἱστορία ἀκριβὴς περὶ τῶν κατὰ τὴν Σταύρωσιν καὶ Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν ἸΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ τελεσθέντων, συγγραφεὶσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἰουδαίου τινὸς Αἰνέα, συγχρόνου τοῦ Κυρίου. Μεταφραθεῖσα μὲν εἰς τὴν Λατινίδα γλῶσσαν ὑπὸ ΝΙΚΟΛΗΜΟΥ ΤΟΜΑΡΧΟΥ τοῦ ἐκ Ρώμης, μετενεχθεῖσα δ' εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ Ἀδερκίου Ἱερομονάχου Ἀγιορείτου σώζεται ἐν τινὶ χειρογράφῳ ἐν τῇ Ἀγίῳ Ὅρει καὶ ἐκδίδεται τὸ πρῶτον εἰς φῶς.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς Ἀθηναίδος (δόδος Περικλέους ἀριθμ. 18) 1889.

Πρόλογος

Πᾶς χριστιανός, ὡς ἐν τῇ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὀνόματι βεβαπτισμένος καὶ εἰς αὐτὸν ὁλοφύχως πιστεύων, αἰσθάνεται ἐν ἑαυτῇ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ περὶ πάντων μὲν, ἰδίᾳ δὲ περὶ τοῦ μακαρίου Παύλου καὶ τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ λατρεύει Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ἐν μὲν τοῖς Θεοῖσι καὶ Ἱεροῖς Εὐαγγελίοις θραχέα τινὰ καὶ ἐλάχιστα περὶ τούτου ἀπαντᾷ, μὴ ἐπαρκούντα ὥπως ικανοποιήσωσιν ὁλόκληρον τὴν πρὸς τοῦτο δίψαν καὶ πόθον αὐτοῦ, διότι ἐκεῖνοι ἔγραψαν μὲν περὶ τῶν οὐσιωδεστέρων γεγονότων περὶ τοῦ Κυρίου, δὲν ἠθέλησαν δὲ ν' ἀκριβολογήσωσι περὶ τούτων, τὸ μὲν διότι κατὰ τὸν Κύριον Ἰησοῦν ἐγίνωσκον ἅπαντες οἱ σύγχρονοι τούτων προφανικῶς ἀπὸ στόματος εἰς στόμα μεταδιδόμενα. Οὐχ ἦσαν δ' ὅμως καὶ ἄλλοι σύγχρονοι τούτων ἔγραψαν περὶ τούτου οἱ μὲν (ὡς ἐν τῇ τοῦ Πουβλίου ἐπιστολῇ φαίνεται καὶ ἐν τῇ τοῦ Φλαβίου Ἰωσήπου Ἱστορίᾳ Βιβλ. 18 Κεφ. 3 παράγρ. 3) ἐκθέτοντες καὶ περιγράφοντες τὴν θεῖαν αὐτοῦ μορφήν καὶ τὴν οὐρανίαν διδασκαλίαν. Ἄλλοι (ἴδε Πνευμ. Γυμνάσιον, ἐκδοσ. Ἀθηνῶν 1869 Μελέτη κβ' ἐν τῇ ὑποσημειώσει 208 διηγεῖται ὁ φιλόσοφος Ἀφροδιανός εἰς μίαν διάλεξιν, ἣτις ἐγίνετο μεταξὺ χριστιανῶν, Ἑλλήνων καὶ Ἑβραίων) ἔγραψαν περὶ τῶν κατὰ τὴν θεῖαν αὐτοῦ Γέννησιν θαυμασιῶν γεγονότων ἐν ἄλλοις τόποις μακρὰν τῆς Παλαιστίνης, ἄλλοι (ὡς ὁ Ἰουδαῖος Αἰνέας ἐν τῇ παραύσῃ Ἱστορίᾳ) περὶ τῶν κατὰ τὸ πάθος τούτου καὶ τὴν Ἀγίαν Ἀνάστασιν συμβάντων ἐξέθεσαν ἀκριβῶς καὶ ἄλλοι ἄλλα τὰ ὅποια ὁ πανδαμάτωρ χρόνος καταστρεψεν, ἥ εἰς γωνίαν τινὰ σκοτεινὴν καὶ ἀγνωστον ἡμῖν ἀποκρύπτει.

Ταῦτα τὰ τελευταῖα λέγω, τὰ κατὰ τὴν Σταύρωσιν καὶ Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν εὐρὺν γεγραμένα ἐν χειρογράφῳ τινὶ τῇ Ἱερᾷ καὶ Βασιλικῇ Μονῇ τῶν Ἱερῶν

ῶν ἀντέγραψα κατὰ τὴν ἐν Ἀγίῳ Ὅρει διατριβὴν μου ἐξ ἀκριβοῦς τοῦ κειμένου τούτου ἀντιγράφου, εὐρισκομένου νῦν ἐν τινὶ ἐκεῖ Κελλίῳ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Πέρσου. Τὸ ἀντίγραφον λοιπὸν τούτου ἔκρινε καλὸν νὰ φέρω εἰς φῶς πεπεισμένος, τι παρέχω οὕτω τοῖς ἀδελφοῖς μου Χριστιανοῖς ἡδὺ τι καὶ εὐχάριστον μελέτημα τῶν κατὰ τὸ γλυκυτάτου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Τελεσθέντων ἐπὶ τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς στιγμῶν.

Ὅθεν ἀναγινώσκετε τούτο μετὰ θερμῆς τῆς πίστεως καὶ εὐλαθείας καὶ μὴ ἀπιστεῖτε εἰς τὰ θαυμασιῶς τελεσθέντα ὑπὸ τοῦ Κυρίου, γνωρίζοντες, ὅτι ὅπου Θεὸς βούλεται νικᾷται φύσεως τάξις καὶ, ὅτι τοῦ Θεοῦ Παυτοδυνάμου ὄντος οὐδὲν ἀνδίσταται τῇ θελήσει αὐτοῦ, ὅτι εἰς ἑξ ἡμέρας ἐκ τοῦ μηδενὸς τὸν Κόσμον ἐποίησεν. ὅτι τὸν ἄνθρωπον τὸ τελειότατον τῶν αὐτοῦ δημιουργημάτων, οὕτως ἐπλασεν, ὥστε νὰ σκέπτηται καὶ νὰ διανοῇται θαυμάσια καὶ σοφά, νὰ ἀναβαίνει διὰ τοῦ νοῦ εἰς τὸν Οὐρανόν, νὰ καταβαίνει μέχρι τῆς ἀβύσσου καὶ νὰ ἐφευρίσκη τρόπους καὶ μηχανὰς, δι' ὧν νὰ γίνηται κύριος καὶ ἐπιτελὴς πάντων. Ὅτι ἐδοξάσθη, λέγω, ἐν τῇ ῥάβδῳ τῇ Μωσαϊκῇ, ἐν τῇ Κιβωτῇ τῆς Διαθήκης, ἐν τῇ Μηλωτῇ τοῦ Ἡλιοῦ, ἐν τῇ Κηρύγματι τῶν ὀφείων, ἐν τῇ ἀσθεναίᾳ τῶν Μαρτύρων καὶ ἐν τῇ τροπαιοφόρῳ αὐτοῦ νίκη κατὰ πάντων τῶν ἀπειραρίθμων αὐτοῦ ἐχθρῶν, αἵτινες λωστωδῶς κατ' αὐτοῦ ἤνοιξαν τὰ δευληγμίας καὶ πάσης πονηρίας πλήρη αὐτῶν στόματα.

Πρὸς ταῦτα καὶ μόνον, ἂν ῥίπτητε ἐλπίμα, θὰ πιστώσθε ἐκάστοτε οὐ μόνον περὶ τῶν ἐν τῷ παρόντι ἐπιβλαφῶν περιεχομένων θαυμασιῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ πάντων τῶν ἐν τῇ κατ' ἡμᾶς Ἐκκλησίᾳ κατ' ἐκαστὴν κηρυττομένων τὰ ὅποια ὅλα δὲν εἶναι ἢ μία σταγὼν πρὸς τὸν μέγαν Ὠκεανόν τῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν δυνάμεως. Ταῦτα ἱκανὰ εἶναι νὰ κλείσωσι τὰ στόματα ἐκείνων, αἵτινες καίπερ Τύχην Θεὸν τέλειον ὁμολογοῦντες, ἀρνοῦνται ὅμως πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀρρήτου ἐκείνου Φωτὸς τοῦ δοξάζοντος κατ' ἔτος τὸν Πανάγιον τοῦ Κυρίου Τάφον τεχνητὸν αὐτὸ νὰ καταστήσωσι σπυδαίνοντες, μὴ λογιζόμενοι, ὅτι οὕτως ὁ Τάφος ἐδέχθη νεκρὸν τὸν τὸ Φῶς κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ποιήσαντα, ἐκεῖνον εἰς τοῦ ὁποίου τὸ νεῦρα ὑπακούει τὸ σύμπαν, τρέμουν αἱ νεκρὰ δυνάμεις ὑμνεῖ ὁ ἥλιος, δοξάζει ἡ σελήνη, ἐντυγχάνει τὰ ἄστρα, ὑπακούει τὸ φῶς, μὴ λογιζόμενοι, λέγω, ὅτι ὁ Θεὸς ὢν ἀπερίγραπτος, ἀναρχὸς τε καὶ ἀνεκφραστός, ἦλθεν ἐπὶ τῆς γῆς μαρφήν δοῦλου λυτῶν, διὰ τὴν πρὸς τὸ Πλάσμα αὐτοῦ ἀγάπην καὶ συμπάθειαν.

Ἄλλ' ἡμεῖς εὐγνώμονες πρὸς τὸν Ἐνεργῆτον δεῖ-

κνύμενοι, ἀγαπητοί, ὅστις εἰς τὴν ἡμῶν ἐσχάτην δι' ἡμᾶς συγκατέβη, μὴ δίδωμεν προσοχὴν εἰς τὰ τοιαῦτα τῶν ἐχθρῶν φληαφήματα, ὅτι χυδαῖοι καὶ πρῶξοι αὐτοὶ εἰσιν, αἱ δὲ τῶν Ἀγίων ἡμῶν μαρτυρίαι ἀρχαῖαι καὶ ἀληθεῖς. Ἀς ἀναγιγνώσκωμεν μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας ταῦτα, στολίζοντες καὶ εὐτρεπίζοντες τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ἡμῶν δι' ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐναρέτων πράξεων ἐν τῇ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπῃ, ὅτι ὁ Κύριος ἔρχεται καὶ ἐπὶ θύρας ἑστήκει. Ἐτοιμασθῶμεν εὐτρεπίζοντες ἡμᾶς αὐτὸς ἵνα συναισθλωμεν μετ' Αὐτοῦ εἰς τὸν Οὐράνιον Αὐτοῦ Νυμφῶνα καὶ ἀκούσωμεν τῆς εὐκταίας Αὐτοῦ φωνῆς. Δεῦτε Οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου κληρονόμησατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν Βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Γένοιτο.

Ἐρωσθε καὶ ἐνδυναμώσθε ἐν τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εὐχόμενοι καὶ ὑπὲρ τῆς ἐμῆς ταπεινότητος.

Ἐγραφον ἐν τῇ ἐν Ἀγίῳ Ὁρσὶ Σκήτη τῆς Ἀννης, Ἰουλίου 25 1888. Ὁ ἐδότης Θ.Ι.Σ.

Ἀφοῦ οἱ στρατιῶται συνέλαβον τὸν Ἰησοῦν διὰ τῆς προδοσίας τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτου, ἤγαγον αὐτὸν πρὸς Ἀνναν καὶ Καϊάφην τοὺς Ἀρχιερεῖς, εἴτα πρὸς Πιλάτον τὸν Ἡγεμόνα, ὃς ἦν Ῥωμαῖος (ἦν δὲ Παρασκευῇ πρωί). Ἐὼν δὲ ὁ Ἰούδας, ὅτι ἤγαγον τὸν Ἰησοῦν ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου καὶ ὅτι κατεκρίθη διὰ τῆς αὐτοῦ προδοσίας, μετεμελήθη καὶ ἐβούλετο ἐπιστρέφαι τὰ τριᾶκοντα ἀργύρια τοῖς ἀρχιερεῦσι κα τοῖς Πρεσβυτέροις τῶν Ἰουδαίων, ἐπειδὴ καὶ γνωστὸν τοῖς πᾶσι τὸ αὐτοῦ κακούργημα ἦγένητο. «Ἐλεγε γὰρ κατ' αὐτοῦ πᾶς ὁ λαὸς ὕβριστικῶς» «ὁ προδότης» «ὁ παράνομος» ὁ ἀπίστος, ὁ ἀχάριστος, ὁ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ προδόσας εἰς θάνατον, ὁ ἀχάριστος» «ὁ παρ' αὐτοῦ τοὺς πόδας νιπτόμενος, ὁ τὸ θαλάστιον αὐτοῦ κατέχων καὶ ὅσα θέλων διδοὺς ἐξ αὐτῶν καὶ ὅσα θέλων κρύπτων» καὶ πᾶσαν τὴν αἰτίαν τῆς σταυρώσεως ἐτίθει ἐν αὐτῷ. Ὅσως οὖν ἀγανακτῶν καὶ μὴ δυνάμενος τοὺς ὀνειδισμοὺς ὑπομένειν καὶ τσοῦστον ὑπὸ πάντων ὕβριζόμενος, παραγενόμενος εἰς τὸν ναὸν καὶ εὐρὼν τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς, εἶπεν αὐτοῖς· «ἤμαρτον παραδοὺς αἷμα ἁθῶν. Γινώσκω ἀληθῶς, ὅτι κακῶς ἐποίησα, λάβατε λοιπὸν τὰ ἀργύρια, τὰ ὅποια μοι ἐδώκατε. Οἱ δὲ εἶπον. Τί πρὸς ἡμᾶς; Σὺ ὄφει! Μὴ θέλοντες δὲ οἱ Ἰουδαῖοι δέξασθαι τὰ ἀργύρια, ρίψας αὐτὰ ὁ Ἰούδας ἐν μέσῳ αὐτῶν ἔφυγε καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον τοῦ ποιῆσαι ἀγρόνην διὰ σχοινίου εἰς τὸ κρεμασθῆναι. Ἐὖρε δὲ τὴν σύζυγόν του καθήμενην καὶ ἐφήνουςαν ἀλέκτορα ἐν τῇ πυρᾷ καὶ λέγει αὐτῇ. Γύναι, ἐτοίμασόν μοι σχοινίον, ὅτι βούλομαι ἵνα κρεμασθῶ, ὥς μοι πρέπει. Ἡ δὲ, λέγει αὐτῷ, τί ἄρα λέγεις τὰ ῥήματα ταῦτα; Καὶ ὁ Ἰούδας λέγει αὐτῇ. Γινώσκω ἐν ἀληθείᾳ, ὅτι ἀδίκως παρέδωκα τὸν διδάσκαλόν μου Ἰησοῦν τοῖς κακούργοις πρὸς Πιλάτον τοῦ θανατώσαι αὐτόν, ὅτι αὐτὸς μέλλει ἀναστήθῃναι τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ καὶ οὐαὶ ἡμῖν! Ἐκείνη δὲ λέγει αὐτῷ. Μὴ λέγε, μηδὲ νόμιζε οὕτως, ὅτι ὥσπερ αὐτὸς ὁ ἀλέκτωρ ἐφηγόμενος ἐν τῇ ἀνθρωπικῇ φωνῇ οὐ δύναται, οὐδὲ ζῆσαι, οὕτω καὶ ὁ Ἰησοῦς οὐκ ἀναστήσεται θυγηθῆναι, ὥς σὺ λέγεις. Καὶ εὐθὺς σὺν τῇ λόγῳ αὐτῆς,

ὁ ἀλέκτωρ ἔδωκε τὰς πτέρυγας αὐτοῦ καὶ ἔκραξε τρίτον κατὰ τὴν φωνὴν αὐτοῦ. Ἐκ τούτου πεισθεῖς ὁ Ἰούδας ἔτι πλέον καὶ ποιήσας εὐθὺς τὴν ἀγρόνην ἐκρεμάσθη ὁ ἀλιτῆριος καὶ ἀπήγγεστο.

Ἐρχομένου δὲ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς Πιλάτον τὸν Ἡγεμόνα, προσεκύουν Αὐτὸν ἀκουσίως οἱ τοῦ Πιλάτου στρατιῶται. Ἰσταντο δὲ καὶ ἕτεροι στρατιῶται ἐμπροσθεν τοῦ Πιλάτου κατέχοντες σημαίας εἰς τὰς χεῖρας καὶ κλίνουσαι αἱ σημαῖαι προσεκύνουν τὸν Ἰησοῦν. Θαυμάζοντος δὲ τοῦ Πιλάτου εἶπον οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς αὐτόν. Κύριε οὐχ ὅτι αἱ σημαῖαι προσεκύνησαν τὸν Ἰησοῦν, ἀλλ' οἱ στρατιῶται ταύτας κατέχουσιν ἀμελῶς καὶ διὰ τοῦτο κλίνουσιν αἱ σημαῖαι. Λέγει ὁ Πιλάτος τῷ ἀρχισυναγῶγῃ, ἐκλεξὼν ἄνδρας ἰσχυροὺς δώδεκα, ὥστε κατέχειν αὐτὰς ἰσχυρῶς καὶ τούτου γενομένου ἐκέλευσεν ὁ Πιλάτος τὸν ὑπηρέτην ἐκβαλεῖν ἔξω τὸν Ἰησοῦν καὶ πάλιν εἰσαγαγεῖν αὐτόν. Ἐρχομένου δὲ τοῦ Ἰησοῦ πάλιν ἐκλίνον αἱ σημαῖαι καὶ προσεκύνησαν αὐτόν ὡς καὶ πρότερον, τότε καὶ ὁ Πιλάτος ἐθαύμασεν, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι εἶπον, Μάγος ἐστὶ καὶ διὰ τοῦτο ποιεῖ ταῦτα. Λέγει ὁ Πιλάτος τῷ Ἰησοῦ. Ἀκούεις! Τί αὐτοῖ σου καταμαρτυροῦσιν; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἔφη, πᾶς ἄνθρωπος ἐξουσίαν ἔχει τοῦ λαλεῖν εἴ τι θέλει. Εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς αὐτόν. Ἐχομεν εἰπεῖν κατὰ σοῦ, πρῶτον, ὅτι ἐξ ἁμαρτίας ἐγεννήθης. Δεύτερον, ὅτι διὰ σέ ὅτε ἐγεννήθης ἐφονεύθησαν αἱ 14 χιλιάδες τὰ ἔθνη ἐν Βηθλεέμ. Τρίτον, ὅτι ὁ πατήρ σου καὶ ἡ μήτηρ σου ἔφυγον εἰς Αἴγυπτον, διότι αὐδὲν εἶχον θάρρος πρὸς τὸν λαόν. Καὶ ἐπὶ τούτοις ἀπεκρίθησαν δώδεκα θεοσεβεῖς Ἰουδαῖοι καὶ εἶπον. Ἡμεῖς λέγομεν ὅτι ἡ γέννησις αὐτοῦ καὶ ἡ ἀνατροφή οὐκ ἐστὶν ἐξ ἁμαρτίας ὡς σεῖς λέγετε, καὶ ὅτι εἰς μνηστείαν ἐδόθη τῷ Ἰωσήφ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Μαριάμ, οὐ διὰ γάμον ἀλλὰ διὰ τήρησιν καὶ πᾶσαν τὴν πολιτείαν αὐτοῦ καλῶς γνωρίζομεν. Οἱ δὲ ταῦτα Ἰουδαῖοι λέγοντες εἰσὶν οὗτοι. Ἀλέξαρτος, Σαμουήλ, Φινεὺς, Κρήσπος, Δάγριππος, Εὐμεσῆς, Ἰούδας καὶ οἱ λοιποί. Λέγει οὖν πρὸς αὐτοὺς ὁ Πιλάτος. Εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Καίσαρος θέλω ἵνα ὁμώσῃτε, ἐὰν ἐκτὸς ἁμαρτίας ἐστὶν ἡ γέννησις αὐτοῦ. Ἀπεκρίθησαν οὗτοι, ὁ νόμος ἡμῶν ὀρίζει μὴ ὁμνῆειν ὅλως, ὅτι μεγάλη ἁμαρτία ἐστὶν ὁ ὅρκος, πλην εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Καίσαρος ὁμνῶμεν σοι, ὅτι ἐκτὸς ἁμαρτίας ἐστὶν ἡ γέννησις αὐτοῦ εἰ δὲ καὶ ψευδόμεθα καταταμῆθῃναι ἡμᾶς κέλευσον. Ἀπεκρίθησαν οὖν οἱ κατηγοροῦντες τὸν Ἰησοῦν Ἰουδαῖοι λέγοντες. Καὶ πιστεῦεις περισσότερον τοῖς τοιοῦτοις δώδεκα, ἢ παντὶ τῷ λαῷ, ὅστις ἀκριβῶς γνωρίζει αὐτὸν μάγον καὶ βλάσφημον καὶ υἱὸν Θεοῦ ἑαυτὸν ὀνομάζοντα; Τότε ἐκέλευσεν ὁ Πιλάτος ἐξελθεῖν πάντας ἀπὸ τοῦ Πραιτωρίου, ἀνευ μόνων τῶν ρηθέντων δώδεκα καὶ τούτου γενομένου λέγει πρὸς αὐτοὺς κρυφίως ὁ Πιλάτος. Τὸν ἄνθρωπον τοῦτον εἶδομεν, ὅτι διὰ φθόνου μανίας βούλονται οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα φονεύσωσιν κατηγοροῦντες αὐτόν ὅτι καταλύει τὰ Σάββατα καὶ αὐτὸς τότε μάλιστα ποιεῖ καλὰ ἔργα, θεραπεύων τοὺς ἀσθενεῖς. Ταῦτα διὰ καταδίκην θανάτου εἰς αὐτόν οὐκ ἐστὶν. Οἱ δὲ δώδεκα ἐκεῖνοι λέγουσιν αὐτῷ, καὶ κύριέ μου, οὕτως ἔχει ἡ ἀλήθεια. Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πιλάτος ἔξω μετ' ὀργῆς καὶ θυμοῦ καὶ λέγειν πρὸς τὸν Ἀνναν καὶ Καϊάφην

καὶ πρὸς τὸν ὄχλον. Τίνα κατηγορίαν φέρετε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου; Ἀπεκρίθη ὁ ὄχλος καὶ εἶπεν. Ἐὰν μὴ ᾦν οὗτος γόης καὶ μάγος καὶ βλάσφημος καὶ κακοποιός, οὐ πρὸς τὸ μεγαλεῖον τὸ σὺν ἡγομεν καὶ παρέδιδόμεν. Λέγει οὖν ὁ Πιλάτος· ἐπεὶ ὑμεῖς νόμον ἔχετε, ἐξετάσατε αὐτὸν καὶ κατὰ τὸν νόμον ὑμῶν καὶ ὡς ᾦν δίκαιον, οὕτω ποιήσατε, οἱ δὲ εἶπον. Ὁ νόμος ἡμῶν οὐδένα ἀνθρώπον παραχωρεῖ φονεῦσαι. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος. Εἰ ὑμεῖς φονεύειν οὐ θέλεσθε, πόσον μᾶλλον ἐγώ!

Τότε ὁ Πιλάτος στραφεὶς εἰς τὸ ἑαυτοῦ παλάτιον καὶ φωνήσας τὸν Ἰησοῦν εἶπεν αὐτῷ. Σὺ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς λέγει αὐτῷ. Σὺ λέγεις τοῦτο, ἢ οἱ Ἰουδαῖοι σοὶ εἶπον ἵνα με ἐρωτήσης; Ὁ δὲ ἔφη, μήτοι Ἰουδαίοις εἰμὶ ἐγώ; Ὁ λαὸς ὁ Ἰουδαϊκὸς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς παρέδωκάν σε εἰς χεῖράς μου καὶ εἶπόν μοι, ὅτι ὁ βασιλεὺς σὺ εἶ τῶν Ἰουδαίων. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔφη, ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Καὶ ὁ Πιλάτος· λοιπὸν βασιλεὺς εἶ σὺ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, σὺ εἶπας, ἐγὼ εἰς τοῦτο ἐγγενήθην, ἵνα μαρτυρῶ τὴν ἀλήθειαν καὶ εἰ τις ἐκ τῆς ἀληθείας ἐστὶν πιστεύει μου τοὺς λόγους καὶ ποιεῖ αὐτούς. Λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος, τί ἐστὶν ἀλήθεια; Ὁ δὲ ἔφη, ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀλήθεια, ὁ λαλῶν τὴν ἀλήθειαν. Ἀφείς δὲ ὁ Πιλάτος τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἐξῆλθεν ἔξω καὶ λέγει τοῖς Ἰουδαίοις· ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν θανάτου εὕρισκω ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ. Πρὸς ταῦτα ἀπεκρίθησαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ εἶπον. Οὗτος ἔφη δύναται καταλύσαι τὸν ναὸν τούτον καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῆσαι αὐτόν, ὃν ἔκτισεν ὁ Σολομὼν ἐπὶ τεσσαράκοντα καὶ ἔξι ἔτη. Ἀναστὰς δὲ ὁ ἀρχιερεὺς λέγει τῷ Ἰησοῦ. Ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος, ἵνα ἡμῖν εἴπῃς, εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Λέγει ὁ Ἰησοῦς. Σὺ εἶπας. Τότε ὁ ἀρχιερεὺς διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ λέγων, ὅτι ἐβλάσφημησε καὶ τί ἔτι χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων; Λέγει δὲ ὁ Πιλάτος κατ' ἰδίαν πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς, οὐ γὰρ ἐστὶ δίκαιον ἀποθανεῖν τὸν τοιοῦτον ἀνθρώπον, ὅστις ἐποίησε πολλὰ ἀγαθὰ εἰς πολλούς. Οἱ δὲ εἶπον. Εἰ ἀτιμάσῃ τις, κύριο τὸν Καίσαρα ἄξιός θανάτου ἐστὶ πόσον μᾶλλον οὗτος ὁ ὑβρίσας τὸν Θεόν; Τότε ὁ Πιλάτος ἐκβαλὼν ἔξω ἅπαντας, λέγει τῷ Ἰησοῦ, τί θέλεις ποιήσω σοι! Ὁ δὲ ἔφη, ποιήσω εἰς ἐμὲ ὅπως ἐστὶ ὠρισμένον. Ὁ γὰρ Μωϋσῆς καὶ οἱ Προφῆται ἔγραψαν σταυρωθῆναι με δεῖ καὶ ἀναστῆναι. Ἀκούσαντες οὖν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ταῦτα, εἶπον πρὸς τὸν Πιλάτον. Καὶ ἄλλην μεγαλύτεραν ὕβριν ζητεῖς ἀκοῦσαι παρ' αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν; Ἐφη ὁ Πιλάτος. Ὑβρεὺς ὁ λόγος οὗτος πρὸς τὸν Θεόν οὐκ ἔστιν, ἐπειδὴ ἐν ταῖς τῶν Προφητῶν βίβλοις εὕρεται γεγραμμένος. Οἱ δὲ Ἑβραῖοι εἶπον. Ἡ ἡμετέρα γραφὴ λέγει, ἐὰν ὑβρίσῃ ἀνθρώπος ἀνθρώπον, νὰ λαμβάνῃ μετὰ ράβδου πληγὰς τεσσαράκοντα, εἰ δὲ καὶ ὑβρίσῃ τὸν Θεόν νὰ λιθοβολεῖται... Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ὥραν ἦλθεν εἰδησις πρὸς τὸν Πιλάτον ἐκ τῆς συζύγου του Πρόκλης λεγομένης. Πρόσερχε σεαυτῇ μὴ συγκαταβῆς τοῦ γενέσθαι τι κατ' αὐτοῦ,

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν εἰς Πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ Ἱεροδ. Βησσαρίωνος Σωτηροπούλου τὴν 16.1.76 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Μεταμορφώσεως Κυβέλης.

ὅτι κατὰ τὴν νύκτα ταύτην φοβερά ὄνειρα εἶδον δι' αὐτόν. Ὁ δὲ Πιλάτος ἔφη τοῖς Ἰουδαίοις. Ἐὰν ὕβρις ἐστὶ πρὸς τὸν Θεόν ὁ λόγος, ὃν λέγετε ὅτι εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, λάβετε αὐτόν ὑμεῖς καὶ κρίνατε κατὰ τὸν νόμον ὑμῶν. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς λέγουσι τῷ Πιλάτῳ. Ἡμεῖς θέλομεν, ἵνα σταυρώσῃς αὐτόν. Ὁ δὲ ἔφη, οὐκ ἔστι τοῦτο καλόν, τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν; Οἱ δὲ εἶπον. Βασιλέα ἑαυτὸν λέγει καὶ Υἱὸν Θεοῦ.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώσουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ

Προπύργιον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἶναι σήμερον ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου. Ἀκολουθοῦσα αὐστηρῶς τὸν Κοινοβιακὸν βίον ἄνευ ἀτομικοῦ συμφέροντος ἢ ἰδιοκτησίας, τηρεῖ ἐν εὐλαβείᾳ καὶ ἀκριθείᾳ τοὺς αἰωνοβίους θεσμοὺς καὶ τὰς τάξεις τοῦ Ἁγίου Ὁρους, κατὰ τὰς ἱερὰς τελετὰς καὶ Ἀκολουθίας, τὰς νηστείας, τὴν διαβίωσιν, τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας καὶ ἐν γένει τὴν ὅλην μοναχικὴν κατάστασιν, ὥστε νὰ προβάλληται εἰς μίμησιν.

Ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς παραδοχῆς τῶν σαθρῶν αἰρετικῶν θέσεων τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως διὰ τὴν ἐνότητα ὅλων τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, ἄνευ καὶ τῆς ἐλαχίστης προσοχῆς εἰς τὰς δογματικὰς διαφορὰς τὰς ὁποίας ἔχουν μεταξύ των, ὑψώνεται ἡ ἱερὰ αὕτη

Μονὴ μὲ τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Γραμμὴν τῆς εἰς περιθλεπτον ὕψος. Ὀλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἔχει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ζωντανὸν παράδειγμα Ὁρθόδοξου βιώματος καὶ τηρήσεως τῶν πατερικῶν παραδόσεων τὴν ἱερὰν αὐτὴν Μονήν, αἱ Μοναχοὶ τῆς ὁποίας ἔχουν ἀποσπάσει τὴν ἐμπιστοσύνην του καὶ δικαίως θεωρεῖ αὐτοὺς ὡς Γνησίους Ὁρθόδοξους.

Σήμερον παρὰ τὰς ἐπιμόνους προσπάθειας τῶν Ἑβραίων διὰ τῆς Μασσαωνίας, νὰ διαλύσουν πᾶν ἠθικὸν στήριγμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους εἰς μίαν, διὰ αἰσχρῶν φωτογραφιδῶν, ἀσμάτων, κηρυγμάτων κ.λ.π. γενομένης πλύσεως ἐγκεφάλου ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ ἡ ὁποία πραγματοποιεῖται διὰ τῶν συγχρόνων μέσων διαδόσεως τῆς διαφθορᾶς καὶ τῶν

Τὴν 19ην Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. Δράμας, ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς κοπῆς τῆς Βασιλόπιτας τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τῆς Ἑνορίας.

Ἀπὸ ἐφάλλησαν τὰ κεκαγονισμένα καὶ ἀνεγνώσθη Πατερικὴ Εὐχὴ καὶ ἐν μέσῳ διαχύτου χαρᾶς καὶ

ἀγαλλιᾶσεως τῶν παιδιῶν, ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Πρωθιερεὺς Μιχ. Ν. Σαββόπουλος ἔκοψε εἰς μικρὰ τεμάχια τὴν Βασιλόπιτταν καὶ τὴν ἐμοίρασεν εἰς τοὺς παῖδας. Τὸ νόμισμα ἔλαχε εἰς τὴν φιλομαθὴ μαθήτριαν Δέσποινα Πολ. Γεωργιάδην. Ἀνωτέρω στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν τελετὴν.

ἀθεϊστικῶν ἰδεῶν, ραδιοφῶνων, τηλεοράσεων, ἐφημερίδων κ.λ.π. δὲν κατέστη εἰς αὐτοὺς δυνατὸν νὰ υποτάξουν ὁλοκληρωτικὰ τὴν ψυχὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ ἐδραιώσουν εἰς αὐτὴν αἰσθημα **ΑΠΟΣΤΡΟΦΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ**. Ἐκεῖ ἀποθλέπουν, διότι γνωρίζουν, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἐμεγαλουργῇ πάντοτε, ὅταν ἔμεινε πιστὸν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἐκράττει τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις.

Οὐδεὶς πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι **ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**. Καὶ ἰδοὺ ἕνα ζωντανὸν παράδειγμα ἀπὸ τὴν σημαντικωτέραν καμπὴν τῆς Νεωτέρας Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Μὲ τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ μὲ **ΟΡΘΗΝ ΤΗΝ ΠΙΣΤΙΝ** εἰς τὸν Θεόν, ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς κατὰ τὸ 1919 ἐδραίωνε τὴν θέσιν του εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, μὲ νίκας, αἱ ὁποῖαι κατέχουν περίλαμπρον θέσιν εἰς τὴν ἱστορίαν μας. Ἡ εὐλογία τοῦ **ΘΕΟΥ** ἐδόθη εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα.

Καὶ οἱ Ἕλληνες διὰ τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἐσπευσαν νὰ προσφέρουν εἰς τὸν **ΘΕΟΝ** χολὴν καὶ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1920 δι' ἐγκυκλίου κατόπιν Συνοδικῆς ἀποφάσεως, ἐπρόδωσαν τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ ἔθε-

σαν τὰς βάσεις τῆς **ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ**. Ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, ἡ ὁποία κατέστη ἔκτοτε ὁ καταστατικὸς χάρτης τῶν ἁθῶν Οἰκουμενιστῶν, ὑπέδειξε τὴν παραδοχὴν ἐνιαίου ἡμερολογίου (Νέον Παπικὸν ἡμερολόγιον), πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν μετὰ τῶν αἰρετικῶν παπικῶν, προτεσταντῶν κ.λ.π., ὥστε ἐκ τοῦ συγχρωτισμοῦ νὰ ἐπέλθῃ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ὁ παραμερισμὸς τῶν δογματικῶν διαφορῶν, τὰς ὁποίας ἔχει ἡ ὀρθοδοξία, μετὰ τῶν Ἑταιρειῶν αὐτῶν (παπικῇ, προτεσταντικῇ) καὶ ὅχι Ἐκκλησιῶν, ὥστε καθὼς εἶπεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἡ ἑνωσις νὰ ἔλθῃ ἀπροσδοκίτως. Ἡ Αἰρετικὴ καὶ ὅχι Ὁρθόδοξος Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 ἀνεγνώριζεν ὡς Ἐκκλησίαν τὴν Ἀγγλικανικὴν, τῆς ὁποίας αἱ πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου βλασφημίαι ὀρθώνουν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς παντός Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ. «Περισσότερον πλησιάζουν οἱ Ὀθωμανοί, οἱ εἰδωλολάτραι καὶ οἱ λοιποὶ κτισματολάτραι τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν ἢ οἱ Ἀγγλικοὶ λεγόμενοι, ἧτοι οἱ Διαμαρτυρόμενοι καὶ Προτεστάνται» (Χριστοφ. Μον. ἐκδ. 1876).

Μὲ χιλιάς δικαιολογίας ὁ Ἑλληνικὸς Κλῆρος καὶ Λαὸς ἀδιαφόρησε διὰ τὴν φανεράν αὐτὴν προδοσίαν

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν Λιτανεῖαν τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑπαπα ντῆς τοῦ ὁμωνύμου Ἱ. Ναοῦ Πειραιῶς.

της Ὁρθοδόξου πίστεως ἡ ὁποία καὶ ἐγένετο ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν του. 1920 — 1922 δύο χρόνια ἀδιαφορίας διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν διέρρευσαν μὲ γέλια καὶ χαρὲς διὰ τὰ νέα καὶ πλούσια ἐδάφη, τὰ ὁποῖα ἐγέναν ἀναπόσπαστο τμήμα τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἀχαριστία αὐτῇ τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸν ΘΕΟΝ καὶ πρὸς τὴν Ὑπερευλογημένην Θεοτόκον ἔπρεπε κάποτε νὰ λάβῃ τέλος. Δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἐορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἰς τὰς 13 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1922 ἐξέσπασεν ἡ ὀργὴ τοῦ ΘΕΟΥ. Ἡ ἱστορία μας ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐγραφε ἐν τὰς σελίδας τῆς μίαν τρομερὰν λέξιν: Τετέλεσται!

Ἡ ἀλήθεια τῶν ἀνωτέρω γραφομένων γίνεται φανερά καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι αἱ δυνάμεις τῶν Τούρκων κατὰ τὰς ἐπιχειρήσεις εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν δὲν ἦσαν ἀνώτεροι τῶν ἡμετέρων. Γράφει εἰς τὸ βιβλίον του «Ἡ Μικρασιατικὴ Ἐκστρατεία 1919—1922» ὁ στρατηγὸς Κλεάνθης Μπουχαλάς τὰ ἑξῆς: «Οἱ Ἕλληνες εἶχον τὴν γενικὴν ἀριθμητικὴν ὑπεροχὴν εἰς τὸ θέατρον ἐπιχειρήσεων Μ. Ἀσίας καὶ ἐν τῇ ζώνῃ τῶν πρὸς ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν (μαχίμων καὶ μὴ) καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν πυροβόλων, πολυβόλων, καὶ ὀπλοπολυβόλων. Ἐμειονέκτον ὅμως ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἱππικόν, τὴν ἀποτελεσματικότητά καὶ τὸ βεληνεκὲς τῶν πολυβόλων καὶ τὸ διαμέτρημα τοῦ βεληνεκὲς καὶ τὸ βάρος βλήματος τῶν πυροβόλων. Ἐν τῷ Νοτίῳ Συγκροτήματι οἱ Ἕλληνες ἦσαν σχεδὸν ἰσόπαλοι εἰς δυνάμεις πεζικοῦ. Ἐπλεονέκτον εἰς ἀριθμὸν πολυβόλων καὶ ὀπλοπολυβόλων καὶ ἔμειονέκτον εἰς ἱππικόν».

Ἡ μεγάλη ἐπιθεσις τοῦ Μουσταφᾶ Κεμάλ, προετοιμασμένη εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ἀπὸ καιρὸν, ἐκδηλώθηκε τὰς πρωινὰς ὥρας τῆς 13ης Αὐγούστου (μὲ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον) εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἀφίον Καραχισσάρ. Εἰς τὰς δύο καὶ μισὴ τῆς 14ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ὁ μέραρχος Ἀθανάσιος Φράγκου διοικητὴς τῆς 1ης Μεραρχίας, μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Τιλκί Κυρί Μπέλ, ἀναγκάζεται νὰ διατάξῃ ὑποχώρησιν. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη διαταγὴ ὑποχωρήσεως τῶν μαχομένων μινάδων. Ἀρχίζει ἡ κάμψις, ἡ ὁποία σὲ ὀλίγον θὰ ἐξελιχθῇ εἰς κατάρρευσιν. Τὰ γεγονότα ἐξελλίσσονται μὲ ρυθμὸν ἐκπληκτικῆς ταχύτητος. Ἐρχεται ὁ Κεμάλ! Τὸ σύνθημα αὐτοῦ τοῦ πανικοῦ καὶ τῆς φυγῆς ἐδέσποζεν εἰς ὅλην τὴν ἑκτασιν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ὑποχωρήσεως τοῦ Στρατοῦ ἕως τὰς τελευταίας. Ἐκατοντάδες χιλιάδες πανικόβλητου πληθυσμοῦ, μὲ μίαν ἀπερίγραπτον σύγχυσιν, ἡ ὁποία ἤγγιζε τὰ ὅρια τῆς παραφροσύνης, ἀνεζήτουν διέξοδον σωτηρίας εἰς τὴν ἀσταμάτητον πορείαν τῶν πρὸς τὰ ἰωνικὰ παράλια, διὰ νὰ διαπεραιωθοῦν ἀπέναντι, εἰς τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου. Μέσα εἰς δύο ἐβδομάδας ἀκριβῶς, τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἐδοκίμασε τὴν τρομακτικὴν δόνησιν τῆς ὀργῆς τοῦ ΘΕΟΥ, ἡ ὁποία ἐσώριασεν εἰς θλιβερά συντρίμματα λαμπρὰ ἐπιτεύγματα καὶ ὄνειρα αἰώνων.

Τὸ πλήγμα ἦτο βαρὺ, ὅπως ἐκαίνο τῆς 29ης Μαΐου 1453 καὶ μᾶς ἐδόθη ἐκ ΘΕΟΥ διὰ τὴν προδοσίαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ΠΑΠΑ τῆς ΡΩΜΗΣ καὶ τῶν λοιπῶν αἰρετικῶν.

Σήμερον ὅπως καὶ τότε τὸ Οἰκουμενικὸν Πατρι-

αρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως συνεχίζει τὴν προδοσίαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας καὶ ἀναγνωρίζει ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τοὺς αἰρετικούς ὅλους ἀνεξαιρέτως.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου ἀντέταξε σθεναρὰν ἔκθεσιν εἰς ὅλας τὰς προσχεδιασμένας καὶ καταλυτικὰς διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀποφάσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἐθεώρησε τὴν διατήρησιν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς τὸν μοναδικὸν καὶ ἀποφασιστικὸν παράγοντα τῆς περαιτέρω υπάρξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ εἶναι τὸ σύνθημα τῶν Ἐσφιγμενιτῶν Μοναχῶν εἰς μίαν προσπάθειάν των νὰ διδάξουν διὰ τοῦ παραδείγματός των ὁλόκληρον τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, ὅτι ἀπώλεια τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ ἑνώσις μὲ τὸν ΠΑΠΑΝ τῆς ΡΩΜΗΣ, εἶναι ἓνα γεγονός τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ περιορισθῇ μόνον ἐντὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πλαισίων καὶ θὰ ἔχῃ τρομακτικὰς ἐπιπτώσεις εἰς ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἤρθε τὸ 1965 τὸ ΑΝΑΘΕΜΑ διὰ τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν καὶ μνημονεύει ὡς ὁρθόδοξον τὸν ΠΑΠΑΝ τῆς ΡΩΜΗΣ, ἐνῶ συμμετέχει ὡς μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν ΠΑΝΑΙΡΕΣΙΝ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ θέτοντας καὶ σήμερον εἰς ἐφαρμογὴν τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, ἡ ὁποία ἦτο καὶ ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Διὰ τοὺς σοβαροὺς αὐτοὺς λόγους ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου ἐμμένει εἰς τὴν ἀρνησίν της νὰ μνημονεύσῃ τὸν αἰρετικὸν

Πατριάρχην ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ καὶ εἶναι διὰ τῆς στάσεώς της αὐτῆς ἰσχυρὰ τροχοπέδη εἰς τὰ σχέδια τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι διὰ τῆς νοθεύσεως τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἀναμεινουν νέαν καταιγίδα ἀπὸ τὴν ἐπὶ μίαν δεκαετίαν (1965—1975) φυλασσομένην δικαίαν ὀργὴν τοῦ ΘΕΟΥ.

Ἡ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῆς διατηρήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου διὰ τὸ καλὸν τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Ἀγίου Ὄρους, καὶ γενικώτερον ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, δὲν διέλαθε τῆς προσοχῆς τοῦ ἀποθανόντος ἡγουμένου αὐτῆς Ἀρχιμ. Ἀθανασίου, ὁ ὁποῖος 116 ἡμέρας πρὸ τῆς κοιμήσεώς του καὶ κατόπιν ἐπιμόνων ἀναζητήσεων, εὗρεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἱερομονάχου Εὐθυμίου ἐκ Καρυῶν τὸν διάδοχόν του εἰς τὸ βαρύντατον ἄξιωμα τοῦ Ἡγουμένου. Πιεζόμενος ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀσθενείας του δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ σὺδερμιαν ἀνάπαυσιν πρὶν βεβαιωθῇ ὅτι ἐδέχθη ὁ ἱερομόναχος Εὐθύμιος τὸν προσφερόμενον Ἡγουμενικὸν θρόνον. Ἐπρεπεν ὁ νέος Ἡγούμενος νὰ συνεκέντρωγε πολλὰ προσόντα πνευματικὰ διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἀνταπεξέλθῃ εἰς τὸ δύσκολον ἔργον τῆς ἐπιτυχοῦς διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τῆς διατηρήσεως τῆς Ὁρθοδόξου παρρησίας αὐτῆς παρὰ τὰς συνεχιζομένας πιέσεις. Τὸ λάβαρον τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως μὲ τὰς λέξεις ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ ἔπρεπε νὰ διατηρηθῇ μὲ συνεχὴ μάχην μὲ τὰ κύματα τῶν αἱρέσεων, τὰ ὁποῖα διαδίδει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον κάτω ἀπὸ τὴν ἀσφυκτικὴν πίεσιν τῶν Μασσόνων. Ἡ Ὁρθοδοξία εἰς τὸ τέλος θὰ θριαμβεύσῃ τὸ ἐγγώριζε πολὺ καλὰ ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος, ὅτελεν ὅμως

Επίσημον Έγγραφον Φορολογιουῦ ἐνδιαφέροντος

ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΝ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Χρήστου Τζένου, Προέδρου, Ηλία Θάνου, Πρωτοδίκου Φορολογικῶν Δικαστηρίων — Εισηγητοῦ καὶ Γεωργίου Κουρέτα, Πρωτοδίκου Φορολογικῶν Δικαστηρίων.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῇ αἰθούσῃ συνεδριάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Ἡρακλείου, σήμερον τὴν 22αν Σεπτεμβρίου 1975, ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 9ην π.μ., παρουσία καὶ τῆς Ἑλένης Μαρούλη, δικαστ. ὑπαλλήλου ἐπὶ βαθμῇ 6ῃ, κωλυμένου τοῦ Γραμματέως, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς κατωτέρω υποθέσεως μεταξύ:

Τοῦ προσφεύγοντος Φιλανθρωπικοῦ Σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος», ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παραστάntος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Εὐδοξίου Σαριδάκη, κατοικοῦ Ἡρακλείου. Καὶ

Τοῦ καθ' οὗ ἡ προσφυγὴ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου νομίμως ἐκπροσωπουμένου ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἡρακλείου, παραστάntος διὰ τοῦ Κωνσταντίνου Καλπουρτζῆ, ὑπαλλήλου τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας Ἡρακλείου, νομίμως ἐξουσιοδοτηθέντος.

Τὸ προσφεύγον διὰ τῆς ἀπὸ 26ης Ἀπριλίου 1975 ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου προσφυγῆς του προσβάλλει τὴν ὑπ' ἀριθμ. 74) 28.2.1975 πράξιν προσδιορισμοῦ φόρου δωρεᾶς, ἔτους 1973, τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἡρακλείου καὶ ἐξαιτεῖται νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ προσφυγὴ του κατὰ τὸ αἰτητικὸν αὐτῆς.

Προκειμένης συζητήσεως ἐπὶ τῆς προσφυγῆς ταύ-

τῆς, ἐκφωνηθείσης τῆς υποθέσεως ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ οἰκείου πινακίου, κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίᾳ, παρέστησαν οἱ διάδικοι ὡς ἀνω σημειοῦται.

Ἀκούσαν αὐτῶν καὶ προσφορικῶς αἰτησάμενων τὰ ἐν τοῖς πρακτικῶς.

Ἰδὼν τὴν Δικογραφίαν

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν προσφυγὴ, διώκουσα διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους, τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθμ. 74) 28.2.1975 πράξεως προσδιορισμοῦ φόρου δωρεᾶς, τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου Ἡρακλείου, δι' ἧς κατελογίσθησαν (ἐμμέσως πλὴν σαφῶς) εἰς θάρος τοῦ ἐν Ἀθήναις Φιλανθρωπικοῦ Σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος» (προσφεύγοντος) κύριος φόρος ἐκ δραχμ. 110.000, πρόσθετος τοιοῦτος, λόγῳ ἀνακριθείας τῆς δηλώσεως, ἐκ δραχμ. 55.000 καὶ λοιποὶ ὑπὲρ τρίτων φόροι, ἀρμοδίως νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμῳ ἀσκηθεῖσα, εἶναι τύποις δεκτὴ καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 43 παρ. 1 ἐδ. α' καὶ 25 παρ. 1 ἐδ. 6' τοῦ ν. δ) τος 118) 1973 «περὶ Κώδικος φορολογίας κληρονομιῶν, δωρεῶν, προικῶν κ.λ.π.», ἰσχύοντος ἀπὸ 1.1.1974 (ἀρθρον 125) καὶ ἔχοντος ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ περιουσιῶν διὰ τὰς ὁποίας ἡ φορολογικὴ ὑποχρέωσις ἐγεννήθη ἀπὸ 1.1.1972 (ἀρθρ. 122 παρ. 1), ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου αἱ δωρεαὶ πρὸς τὰ ἐν Ἑλλάδι νομίμως ὑφιστάμενα ἢ συνιστώμενα μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτήρος νομικά πρόσωπα, ἐφ' ὅσον ἐπιδιώκονται δι' αὐτῶν ἀποδεδειγμένως, πλὴν τῶν ἄλλων, σκοποὶ θρησκευτικοὶ ἢ ἐν εὐρυτέρῳ κύκλῳ φιλανθρωπικοί.

Ἐπειδὴ ἐν προκειμένῳ, ὡς ἐκ τῶν στοιχείων τῆς δικογραφίας προκύπτει, δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 4310) 3.11.1973 διαρητηρίου συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἡρακλείου Μιχαὴλ Παντουδάκη, ἡ Μαριάνθη χήρα Παντελῆ Ἀρβανίτη ἐδωρήσατο, διὰ δωρεᾶς ἐν ζωῇ, πρὸς τὸ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος 32 ἐδρεύον Σωματεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος» ὅπερ συνεστήθη νομίμως καὶ ἀνεγνωρίσθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 7383) 1946 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4250) 1972 ἀπόφασιν τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου καὶ κατεχωρήθη εἰς τὸ βιβλίον ἀνεγνωρισμένων σωματείων τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὑπ' αἰδ. ἀριθμ. 2669) τῆς 19 Δεκεμβρίου 1972, τὸ ἐν

νὰ ἀφίξῃ, μετὰ τὴν κλήμειν του τὴν Ἱερὰν αὐτοῦ Μονήν εἰς ἱκανὸν νὰ ἀνθέξῃ εἰς μακροχρόνιον ἀγῶνα, καὶ τὸ ἐπέτυχε. Ὁ νέος Ἡγούμενος ἐκτός ἀπὸ τὸ χάρισμα τῆς πραότητος εἶναι δοκιμασμένος ξηλωτὴς καὶ αἱ θυσίαι τὰς ὁποίας ἔχει ὑποστεί κατὰ τὰ παρελθόν διὰ νὰ τηρήσῃ τὴν Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν του, μᾶς βεβαιώνουν διὰ τὴν προτιμήσῃ νὰ ἀποθάνῃ παρὰ νὰ ἀθετήσῃ τὴν πίστιν τῶν Πατέρων μας.

Ἦτο μακρὺς ὁ διάλογος μεταξύ τοῦ Παλαιοῦ καὶ τοῦ Νέου Ἡγουμένου διὰ νὰ πεισθῇ ὁ τελευταῖος νὰ ἀναλάβῃ τὸ βαρὺ καὶ δύσκολον ἔργον τοῦ Ἡγουμένου. Τὰ πάντα ἔγιναν σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου «ὁ δὲ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας ποιμὴν ἐστί τῶν προβάτων». (Κατὰ Ἰωάν. 12).

Σίμωνος Μοναχοῦ

τῷ ρηθέντι συμβολαίῳ ἀναφερόμενον ἀκίνητον, ἀντὶ δηλωθείσης ἀξίας ἐκ δραχμ. 100.000. Ὁ Οἶκον. Ἐφορος προσδιώρισε τὴν ἀγοραίαν ἀξίαν αὐτοῦ εἰς δραχ. (1420X250=355.000 συν 45.000 κτίσματα τοῦ ἐν αὐτῷ ὑπάρχοντος κτητορικοῦ ναοῦ) = 400.000. Μετὰ ταῦτα ἐξέδωκε τὴν προσβαλλομένην πράξιν, δι' ἧς ὑπέβαλεν εἰς θάρος τοῦ σωματείου τὰ ἐν αὐτῇ ποσὰ κυρίου φόρου καὶ προσθέτου φόρου. Ἐναντι τούτων τὸ προσφεύγον σωματεῖον ἰσχυρίζεται ὅτι οὐχὶ νομίμως ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη πράξις, καθ' ὅτι ὡς θρησκευτικὸν καὶ εὐρέως κύκλου φιλανθρωπικὸν σωματεῖον ἀπαλλάσσεται τῆς φορολογίας συμφώνως πρὸς τὰς κειμένους διατάξεις.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς φορολογικῆς ἀρχῆς ὅτι τὸ προσφεύγον σωματεῖον δὲν ἀπαλλάσσεται τοῦ φόρου, διότι δὲν ἐτηρήθησαν ὑπ' αὐτοῦ αἱ διατυπώσεις τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ ν. δ) τος 1111) 72, ἡτοι δὲν προσέβη εἰς τὴν διάθεσιν τῆς περιουσίας του καὶ σύστασιν ἰδρύματος κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 108 — 121 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, διότι αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου ταύτης εἶναι ἀντισυνταγματικαί, ὡς ἀντιβαίνουσαι εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 19 τοῦ τότε ἰσχύοντος συντάγματος τοῦ 1968 (δρα Σ.τ.Ε. 2473) 73 Νομ. Βῆμα 1974) 97).

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 2 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ προσφεύγοντος Σωματείου «Σκοπὸς τοῦ Σωματείου τούτου τυγχάνει ἡ παροχὴ πάσης ὕλικῆς καὶ πνευματικῆς βοηθείας εἰς τοὺς δεομένους ταύτης ἀπόρους εἴτε δι' αὐτὴν εὐθείας πληρώσεως φιλανθρωπικῶν ἀναγκῶν, εἴτε διὰ τῶν κατὰ τὸ ἀρθρον 7 ἐνοριακῶν Ταμείων» ἐπίσης δὲ ἡ ὕλική καὶ ἡθικὴ ἐνίσχυσις τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἀναγκῶν ταύτης καὶ ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ μελῶν τοῦ Σωματείου, διὰ τῆς ἰδρύσεως Ἱερῶν Ναῶν ἢ ἀποκτήσεως διὰ δωρεᾶς ἢ καὶ μισθώσεως τοιούτων (ἰδιοκτητῶν)». Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ ἀρθρον 7 αὐτοῦ, α) Ἡ Ἐνοριακὴ Ἐπιτροπὴ εἶναι ὑποχρεωμένη καθ' ἑκάστην Κυριακὴν καὶ Μεγάλην Ἑορτὴν νὰ εὐρίσκειται εἰς τὸν Ναόν, εἰς ὃν εἶναι διωρισμένη καὶ ἐν ἑκ τῶν μελῶν αὐτῆς, εὐρισκόμενον πρὸ τῆς θύρας τοῦ Ναοῦ, νὰ ἔχη κυτίον τῶν πτωχῶν πρὸς εἰσπραξίν ἐράνου ἐκ τῶν ἐκκλησιαζομένων Χριστιανῶν β) ἐπίσης εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ παρακολουθεῖ ἐντὸς τῆς ἀκτίνας τῆς δράσεώς της τὴν κίνησιν τῶν πτωχῶν, ἰδίᾳ δὲ τῶν ἀσθενῶν καὶ ὅταν θεδοῦται ἐξακριβώνουσα τὴν ἀνάγκην παροχῆς βοηθείας, νὰ εἰδοποιῇ τὴν Κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν, ἵνα ἀποστέλῃ αὐτῇ δι' αὐτῆς πάντα τὰ ἀναγκαζόμενα, ἱατρὸν, φάρμακα, τροφὴν κ. λ.π. Περαιτέρω κατὰ τὸ ἀρθρον 6, ἡ Ἐνοριακὴ Φιλόπτωχος Ἐπιτροπὴ δύναται νὰ δαπανᾷ διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν πτωχῶν ἐλευθέρως καὶ κατὰ βούλησιν της τὰ 2) 3 τῶν γενικῶν εἰσπράξεων τοῦ Ταμείου...». Τέλος κατὰ μὲν τὰ ἀρθρα 9 καὶ 10 τοῦ καταστατικοῦ «τὴν ἀπεύθυνον ἐκπροσώπησιν τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου συγκεντρώνει ἡ Κεντρικὴ Ὁργάνωσις, ἣτις ἐδρεῖ ἐντὸς τῶν γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῶν ἀκολουθούντων τὸ Ἰουλιανὸν Ἑορτολόγιον καὶ τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖ τὸ

διοικητικὸν συμβούλιον τούτου. Μέλη τοῦ Σωματείου αὐτοδικαίως τυγχάνουσι οἱ Ἀρχιερεῖς οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν ὑπ' αὐτὴν Ἐκκλησίαν Ἕλληνας Πολῖται Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοί», κατὰ τὸ ἀρθρον 18 αὐτοῦ «οἱ πόροι τοῦ Σωματείου τοῦ Γεν. Φιλ. Ταμείου διατίθενται ὑπὲρ τῶν πτωχῶν καὶ πασχόντων καὶ ὑπὲρ συντηρήσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Προσώπων τῶν ὑπηρετούντων αὐτῇ». Ἐκτὸς δὲ τούτων δύναται νὰ διατίθενται χρηματικὰ ποσά: α) διὰ τὴν ἀποφυλάκισιν διαφόρων διὰ χρέη κρατουμένων καταβαλλομένων τῶν χρεῶν, β) διὰ φάρμακα, γάλα, ἱατρὸν καὶ νοσοκομειακὴν περίθαλψιν εἰς ἀπόρους ἀσθενεῖς, γ) διὰ τὴν βοήθειαν ἀπόρων μαθητῶν καὶ προικοδοτήσιν καὶ ἀποκατάστασιν διαφόρων κορασιῶν, δ) διὰ τὴν ἀρωγὴν εἰς ἐκτάκτους περιπτώσεις εἰς παθόντας κ.λ.π.». Ὅθεν ἐν ὄψει τῶν ἀνωτέρω σκοπῶν τὸ προσφεύγον σωματεῖον τυγχάνει **ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ** καὶ εὐρέως κύκλου φιλανθρωπικὸν (δρα καὶ ὑπ' ἀριθ. 23623) 465 δις) 30.9.66 ἐγγραφον Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν). Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω καὶ ἐν ὄψει τῶν ἐν τῇ προηγουμένη σκέψει διατάξεων, ἡ ἐν λόγῳ δωρεὰ ἀπαλλάσσεται τῆς φορολογίας, δι' ὃ καὶ ἡ προσβαλλομένη πράξις, ὑποβάλλουσα ταύτην εἰς φόρον, δὲν εἶναι νόμιμος καὶ ὡς ἐκ τούτου δέον ν' ἀκυρωθῇ, κατὰ παραδοχὴν τῆς ὑπὸ κρίσιν προσφυγῆς.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν προσφυγὴν.

Ἀκυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 74) 28.2.75 πράξιν προσδιορισμοῦ φόρου δωρεᾶς, τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου Ἡρακλείου, κατὰ τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἡρακλείῳ τῇ 22α Νοεμβρίου 1975 καὶ ἐδημοσιεύθη αὐτόθι ἐπ' ἀκροατηρίου ἐν δημοσίᾳ ἐκτάκτῃ συνεδριάσει τῇ 26ῃ ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΖΕΝΟΣ
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΠΑΪΑΣ ΘΑΝΟΣ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΕΛΕΝΗ ΜΑΡΟΥΛΗ

Χειροτονία

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θανμακοῦ ὁ ἐκ Δράμας καταγόμενος Ἰωάννης Ἀγαπίου Νικηφορίδης ἐτῶν 25 ἐγένετο ρασοφόρος μοναχὸς μετονομασθεὶς Ἀμβρόσιος ἐν συνεχείᾳ ἐχειροτονήθη διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 31 Ἰανουαρίου 1976 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Δράμας.

Εὐχόμεθα εἰς αὐτὸν καλὴν σταδιοδρομίαν.

Υπερηφάνεια

«Ο Θεός υπερηφάνους αντιτάσσεται, ταπεινοίς
δὲ δίδωσι χάριν (Α Πέτρ. 5.5)

Ἡ υπερηφάνεια κυρίως φαίνεται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχει μολυνθῇ ἀπὸ αὐτὴν, κάμνει τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἴσου πρὸς ὅλους ἢ πρὸς πολλούς, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀνώτεροί του κατὰ τὴν ἡλικίαν, τὴν δύναμιν, τὰς ἱκανότητάς, καὶ δὲν ὑποφέρει νὰ θεωρῇται κατώτερος αὐτῶν. Ἄν ὁ υπερήφανος ὑπόκειται εἰς ἄλλους, δὲν σέβεται τὸν προϊστάμενον, ὅπως θὰ ἔπρεπε, δὲν θέλει νὰ τὸν χαιρετᾷ, δὲν σέβεται τὰς διαταγὰς του, ἀλλὰ τὰς ἐκπληρώνει ἀκουσίως καὶ μόνον ἀπὸ φόβου. Κάμνει τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἴσου πρὸς ὅλους τοὺς μορφωμένους ἀνθρώπους καὶ δὲν ἀναγνωρίζει κανέναν τὴν ὑπεροχὴν ἢ ἀναγνωρίζει τὴν ὑπεροχὴν πολὺ ὀλίγων.

Ἄν εἶναι μορφωμένος καὶ πολυμαθὴς ἢ καὶ ἀμαθὴς καὶ ἀμόρφωτος υἱός, δὲν ἀποδίδει τὸ προσήκον σέβας εἰς τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς εὐεργέτας του, ἰδιαίτερώς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄπλοοι καὶ χωρὶς λεπτοῦς τρόπους, διότι τοὺς θεωρεῖ ἴσους ἢ καὶ κατωτέρους του. Πρέπει πάντοτε νὰ καταβάλλῃς μερίστην προσπάθειαν, διὰ νὰ μὴ παραβάλλῃς τὸν ἑαυτὸν σου μετὰ τοὺς ἄλλους ὑπὸ αἰσθητῶς ἔποιν, ἀλλὰ νὰ θέλῃς τὸν ἑαυτὸν σου κατώτερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ ἂν ἀκόμη πραγματικῶς εἶσαι καλλίτερος ἢ ἴσος πρὸς τοὺς ἄλλους ἀπὸ μερικὰς ἐπόψεως.

Πᾶν τὸ καλὸν ἐν ἡμῖν ἐκ τοῦ Θεοῦ προέρχεται καὶ δὲν εἶναι ἰδικόν μας. «Καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ὑμῶν, Θεοῦ τὸ δῶρον, οὐκ ἐξ ἔργων, ἵνα μὴ τις καυχῇται» (Ἐφ. 2, 8, 9). «Πάντα δὲ ταῦτα ἐνεργεῖ τὸ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα, διαιροῦν ἰδίᾳ ἐκάστῳ, καθὼς βούλεται» (Α' Κορ. 12, 11). Πῶς, λοιπόν, ἠμποροῦμεν νὰ εἴμεθα υπερήφανοι διὰ τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποιον δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς, καὶ νὰ ἐξισώνωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας μετὰ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐτέθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς γενικῆς ἐμπιστοσύνης ὑψηλότερον ἀπὸ ἡμᾶς; Διὰ τοῦτο «μὴ μετακλιθῇς εἰς τὴν πρωτοκλισίαν, μήποτε ἐντιμότερός σου ἢ κεκλημένος» (Λουκ. 14, 8). «Ὅτι πᾶς ὁ ὕψων ἑαυτὸν ταπεινωθεῖσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται» (Λουκ. 14, 14).

Ἡ φιλαυτία καὶ ἡ υπερηφάνειά μας ἐκδηλώνονται ἰδίως εἰς τὴν ἀνυπομονήν καὶ τὸ εὐερέθιστον, ὅταν μερικοὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ ὑποφέρουν καὶ τὴν παραμικρότεραν δυσἀρέσκειαν, ἢ ὅποια εἴτε ἐκ προθέσεως, εἴτε χωρὶς πρόθεσιν προξενεῖται εἰς αὐτοὺς ὑπὸ ἄλλων ἢ τὰ ἐμπόδια, τὰ ὅποια παρεμβάλλονται εἰς ἡμᾶς δικαίως ἢ ἀδίκως, ἐκ προθέσεως ἢ χωρὶς πρόθεσιν. Ἡ φιλαυτία καὶ ἡ υπερηφάνειά μας ἐπιθυμεῖ τὰ πάντα, ὅπως ἡμεῖς τὸ θέλομεν, νὰ περιβαλλόμεθα ἀπὸ τιμὰς καὶ ἀνέσεις εἰς τὴν πρόσκαιρον αὐτὴν ζωὴν. Ἐπιθυμεῖ, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ αὐτὴ ἡ φύσις εἰς ἐν τοῦ νεύμα ὑπακούῃ ταχέως καὶ ἀναντιρρήτως. Ἐνῶ ἀλλοίμενον! ἡμεῖς οἱ ἴδιοι εἴμεθα ἐραδαῖς εἰς τὴν πίστιν καὶ πᾶν ἔρ-

γον ἀγαθὸν ἐραδαῖς εἰς τὸ νὰ εὐφραστήσωμεν τὸν μόνον Κύριον τῶν ὅλων.

Χριστιανέ! ὀφείλεις νὰ εἶσαι ἀπολύτως ταπεινός, ἥπιος καὶ μακρόθυμος, ἐνθυμούμενος ὅτι εἶσαι πηλός, κόνις, μὴδὲν ὅτι εἶσαι ρυτιωμένος· ὅτι καθε καλόν, ποῦ ἔχεις, ἀπὸ τὸν Θεὸν προέρχεται· ὅτι ἡ ζωὴ σου, ἡ ἀναπνοή σου καὶ κάθε τι, τὸ ὅποιον κατέχεις, εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ· ὅτι διὰ τὰς ἀμαρτίας ἢ παρακοῆς σου καὶ ἀκрасίας ὀφείλεις τώρα νὰ ἐξαγοράσῃς τὴν μέλλουσαν μακαριότητά σου ἐν τῷ Παραδείσῳ, μετὰ τὴν προθυμίαν, ἢ ὅποια εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὸν παρόντα κόσμον τῶν ἀτελειῶν καὶ τῶν ἀναριθμητῶν παραβάσεων τῶν καταπεπτωκότων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ζοῦν μαζί μας καὶ ἀποτελοῦν τὰ πολυάριθμα καὶ ἀμαρτωλὰ μέλη τῆς μιᾶς ἀμαρτωλῆς ἀνθρωπότητος. «Ἀλλήλων τὰ ἔαρη εαστάζετε καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. 6, 2). Ὁ ἀνυπόμονος καὶ εὐερέθιστος δὲν γνωρίζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ εἶναι ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστιανοῦ. Τοῦτο λέγων καταδικάζω πρῶτον ἑμαυτὸν, διότι πρῶτος ἐγὼ εἶμαι ἀνυπόμονος καὶ εὐερέθιστος.

Ὁ υπερήφανος, ὅταν οἱ ἄλλοι ὁμιλοῦν περὶ τῶν ἀρετῶν ἄλλου προσώπου, φοβεῖται μήπως τὸ πρόσωπον αὐτὸ εἶναι ἀνώτερον ἀπὸ αὐτὸν κατὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὸν ἐπισκιάσῃ· διότι ὁ υπερήφανος τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐκτιμᾷ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους καὶ δὲν νομίζει ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ εὐρεθῶν ἄλλοι ὅμοιοι, ἢ ἀρεταὶ ἀνώτεροι εἰς ἄλλους.

Πᾶσιν πράγμα πρέπει νὰ εἶναι πρὸ παντὸς ἐπιθυμητὸν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους· Ἡ ἀποφυγὴ τῆς ἀμαρτίας, ἡ ἀφεσις καὶ συγχώρησις τῶν ἀμαρτιῶν καὶ ἡ κατάρθωσις τῆς ἀγιότητος. Καὶ διατί; Διότι αἱ ἀμαρτίαι, ὅπως λ.χ. ἡ υπερηφάνεια, κακὴ διαγωγὴ πρὸς τὸν πλησίον, καχυποψία, ἀπληστία, φιλαργυρία, εὐθόνος κ.λ.π. μᾶς ἀποχωρίζουν ἀπὸ τὸν Θεόν, τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνίαν καὶ φιλίαν μετὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ μᾶς βυθίζουν εἰς θάνατον πνευματικόν, ἐνῶ εὐγενής, ταπεινὴ καὶ συμπαθὴς διαγωγὴ πρὸς ὅλους καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐχθρούς μας, ἀπλότης, ἀνιδιοτέλεια, ὀλιγάρεια, γενναιοφροσύνη ἀπέναντι ὅλων, καλὴ θέλησις, καὶ ὅλοι αἱ ἄλλαι ἀγαθαὶ ιδιότητες, μᾶς ἐνώνουν μετὰ τὸν Θεόν, τὴν Πηγὴν τῆς ζωῆς, καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, διότι μᾶς κάμνουν ἀγαπητοὺς εἰς αὐτούς.

Ὅθεν ἐνίσχυσόν μας, Κύριε, νὰ ἀποφύγωμεν καθ' ὅλοκληρίαν τὴν ἀμαρτίαν, νὰ συνθίσωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας εἰς κάθε ἀρετὴν, διὰ τῆς χάριτός Σου. Ναί, Κύριε, ἄνευ Σοῦ, «πονηροὶ ὄντες», οὐδὲν τὸ καλὸν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν.

Ἐπίστε ὁ πονηρὸς χρησιμοποιεῖ τὰς παγίδας τοῦ

κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε, ὅταν βλέπωμεν ἁμαρτίαν ἢ ἐλαττώμα εἰς τὸν ἀδελφόν μας ἢ τὴν κοινωνίαν, ἐμβάλλει εἰς τὴν καρδίαν μας ἀδιανοήτως, ψυχρότητα καὶ ἀπροθυμίαν ἢ μᾶλλον μὲ ἐπαίσχυντον ἀναδρίαν, διὰ νὰ μὴ εἰπωμεν ἕνα σταθερόν, ἐλεγκτικὸν λόγον κατὰ τῆς ἀνομίας καὶ θρασυώμεν τοιοῦτοτρόπως τὸ κέρας τοῦ ἁμαρτωλοῦ.

Χριστέ Βασιλεῦ μου! δός μοι ζῆλον Ἀποστολικόν καὶ τὸ πῦρ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὴν καρδίαν μου. διὰ νὰ δύναμαι πάντοτε μὲ τόλμην καὶ ἀνδρείαν νὰ ἐξεγείρωμαι κατὰ τῆς αὐθάδους κακίας, ἰδιαίτερος κατὰ τῆς κακίας, ἢ ὅποια πολλοὺς διαφθείρει διὰ νὰ μὴ φεῖδωμαι κανενὸς χάριν τῆς σωτηρίας του καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ λοιποῦ λαοῦ Σου καὶ διὰ νὰ μὴ παρασύρωνται οἱ ἄλλοι βλέποντες τὸ ὑπερεκχύλισμα τῆς κακίας καὶ διὰ νὰ μὴ πίπτουν! «Ὅς ἂν σκανδαλίση ἕνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ, συμφέρει αὐτῷ, ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὀνικός εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης» (Ματ. 18, 6) «Ἦλθε γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι τὸ ἀπολωλός» (Ματ. 18, 11).

Οἱ κόλακες εἰναι οἱ μεγαλύτεροί μας ἐχθροί. Τυφλώνουν τοὺς ὀφθαλμούς μας. δὲν μᾶς ἀφήνουν νὰ βλέπωμεν τὰς πολλὰς μας ἐλλείψεις καὶ τοιοῦτοτρόπως μᾶς ἐμποδίζουν εἰς τὸν δρόμον τῆς τελειότητος, καὶ μάλιστα ὅταν ἡμεῖς εἴμεθα φίλαυτοὶ καὶ μύωπες. Διὰ τοῦτο ὀφείλομεν πάντοτε νὰ σταματῶμεν τοὺς κολακεύοντας ἡμᾶς ἢ νὰ τοὺς ἀποφεύγωμεν. Ἀλλοίμονον εἰς

ἐκείνον, ὁ ὁποῖος περικυκλοῦται ἀπὸ κόλακας! Εὐτυχὴς ἐκείνος, ὁ ὁποῖος περικυκλοῦται ἀπὸ ἀπλοῦς τὴν καρδίαν ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι δὲν κρυπτοῦν τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὴ εἶναι δυσάρεστος! Ὅταν π.χ. ἀποκαλύπτουν τὰς ἀδυναμίας του τὰ σφάλματά του, τὰ πάθη καὶ τὰ ἐλαττώματά του.

Ὅταν εἰσέρχεται εἰς τὴν καρδίαν σου ἡ μαρὰ ἰδέξ νὰ ἀπαριθμήσῃς τὰ καλὰ σου ἔργα, διόρθωσε ἀμέσως τὸ σφάλμα σου καὶ ἀπαρίθμησε μᾶλλον τὰς ἁμαρτίας σου, τὰς συνεχεῖς καὶ ἀναριθμήτους προσβολὰς σου κατὰ τοῦ Πανοικτίρμονος καὶ Δικαίου Κυρίου, καὶ τότε θὰ εὕρῃς ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν τελευταίων εἶναι ὅπως ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης. ἐνῷ αἱ ἀρεταὶ σου συγκρινόμεναι πρὸς αὐτὸν εἶναι σχεδὸν μηδέν.

Πρὸ παντός Συνέπεια

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης)

ἀποτρόπαιον καὶ ἀσυγχώρητον αὐτὸ σατανικὸν εὔρημα, δι' οὗ ἐξεπουλήθη καὶ ἠττησάθη ἡ Ὀρθοδοξία, ἐπηκολούθησεν ἡ φοβερά Ἑθνικὴ συμφορὰ τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς καὶ ἂν εἶχον ὀλίγην συνείδησιν καὶ φόβον Θεοῦ, θὰ ἠνοιγόnton τὰ μάτια των· ἀλλὰ ποῦ ἀφήνει ἡ πώρωσις καὶ τὰ πάθη καὶ ἡ ἀλαζονεία; Τούναντίον ἐσυνέχισαν καὶ προχωροῦν ἀκαθέκτως διὰ τὴν ἐτοιμασίαν τοῦ ἀντιχρίστου. Δὲν ἀπεκρύβη οὔτε τότε οὔτε μετέπειτα ὅτι ὁ φραγκοημερολογητισμὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Οἰκουμενισμὸς καὶ ὅσοι «δὲν βλέπουν», ἢ προκατάληψιν ἔχουν ἢ ἀπὸ κάπου εἶναι «πιασμένοι» ἢ ὑποφίας προκαλοῦν.

Ὁ συνεχιστὴς καὶ ἐκτελεστὴς τοῦ «ἔργου» ἀρχιμασῶνος Μεταξάκης εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸ ψευδὸς «παγορθόδοξον» συνέδριόν του (Μάιος 1923) ἐτόνισεν ὅτι: «διὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου ἐπαυξάνομεν τὰ σημεῖα ἐπαφῆς μὲ τὰς λοιπὰς ἐκκλησίας», εἰς αὐτὸ δ' ἐπανελαμβάνετο, ὅτι «ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου» ἐγένετο «χάριν τῆς παγγρησιανικῆς ἐνότητος», ὅτι ἦτο «ὁ πρῶτος λίθος εἰς τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν» κ.λ.τ. Καὶ τότε καὶ ἀπὸ τότε διεκήρυσσαν οἱ ἀπατεῖνες μὲ ὑποκρισίαν ὑποτιμῶσαν τὴν νομισμένην τῶν ἀνθρώπων, ὅτι «μεταρρύθμισαν τὸ ἡμερολόγιον, ἔχι καὶ τὸ Πασχάλιον»! Κατάφερναν δηλαδὴ, οἱ σπουδαῖοι ἄνθρωποι, νὰ ἐκθεμελιώσουν ἕνα οἶκον χωρὶς νὰ καταστρέψουν τὸν οἶκον! Ἀλλὰ τώρα, πού σπεύδουν ἔχι ἀπλῶς εἰς «μεταρρύθμισιν», ἀλλ' εἰς τελείαν θεδήλωσιν καὶ ἐθραυποίησιν τοῦ Πάσχα καὶ τῆς ἑλης Ὀρθοδοξίας, τί λέγουν οἱ εὐλαβεστάτοι «ἀντιοικουμενισταί»;

Τί λέγετε, λογιστάτοι καὶ διάφοροι... ὧτατοι; Ὅταν καὶ οἱ τυφλοὶ βλέπουν καὶ οἱ κωφοὶ ἀκούουν καὶ οἱ ἀνεῖδες γνωρίζουν καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀναγνωρίζουν, ὅτι ὁ φραγκοημερολογητισμὸς εἶναι ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐν τῇ πράξει, νομίζετε ὅτι συμφέρει καὶ ὅτι ἀποτελεῖ συνέπειαν τὸ νὰ πολεμῇται καὶ ξορκίζεται ὁ Οἰκουμενισμὸς «μὲ τὰ λόγια» καὶ «κατὰ θεωρίαν», νὰ ἀκολουθῇται δὲ καὶ συνοδεύεται καὶ προωθῇται εἰς τὴν πράξιν; Σὰς ἐνδιαφέρουν λοιπὸν καὶ σὰς ἱκανοποιοῦν πλήρως τὰ «μυστήρια» καὶ αἱ ὕλαι πρά-

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΓΓΕΝΤΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντὴς Συντάξεως

Ἀρχιμ. Εὐγένιος Σπεργιογιάννης

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

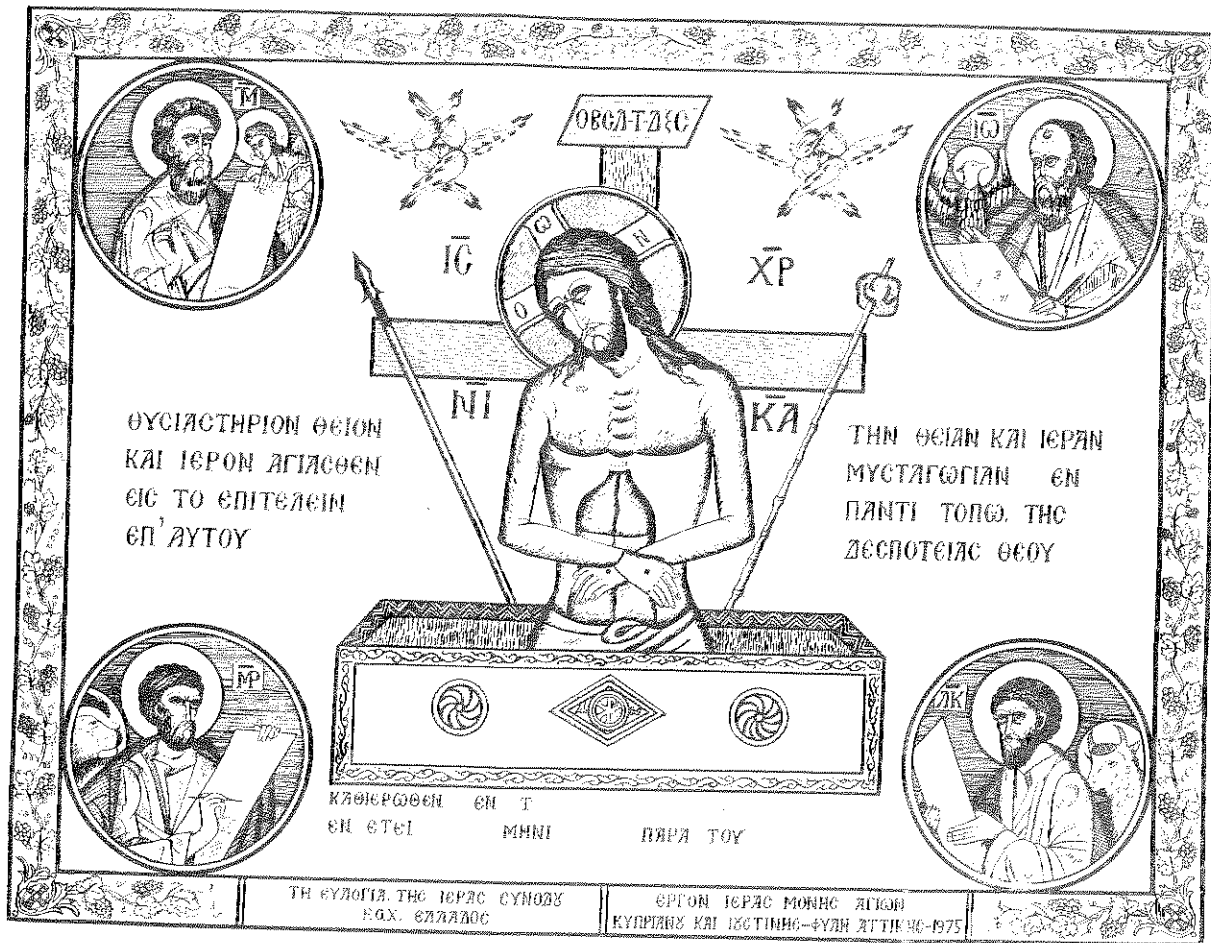
Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμᾶς	60
» Ἐτησίᾳ »	100
Ἑξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια	6
» Ἐτησίᾳ »	10
Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

ΙΕΡΟΝ ΑΝΤΙΜΗΝΣΙΟΝ

Ξεις και η πορεία του Οικουμενισμού, τον οποίον εν τούτοις έχετε ως «αίρεσιν» και παναίρεσιν» κλπ; Τι αίρεσις και παναίρεσις και τα τοιαύτα; Αίρεσις είναι ή εξ υπερηφανείας και πλάνης αθέτησις ενός ή και περισσότερων δογμάτων της Όρθοδόξου πίστεως, της οποίας δέχεται τα λοιπά. Άλλ' ο Οικουμενισμός εν ή μερικά δόγματα της όρθης πίστεως άθετεί, ή την όλην Όρθοδοξίαν βουλεύεται να νοθεύση και καταστρεψη και θεομαχεί έμπνεόμενος από τον σατανάν διά τον παραμερισμόν του Χριστού, ών αντίχριστος έβραϊσμός; Βεβαίως δέν άγνοείτε ταύτα' ούτε χρήζετε διδασκαλίας περί τούτων. Τοιοῦτον λοιπόν όντα τον Οικουμενισμόν και Οικουμενισμόν όντα τον φραγκομμερολογητισμόν, αντιμετωπίσατε τούτον και τα παράγωγα και επακόλουθά του εν τη πράξει ως τοιοῦτον με συνέπειαν και ειλικρίνειαν, ως θα έπραττον οι άγιοι Πατέρες, εάν αληθώς αγαπάτε την Όρθοδοξίαν και θέλετε την αποτροπήν της όργης του Θεού και επιθυμείτε την σωτηρίαν της ψυχής σας.

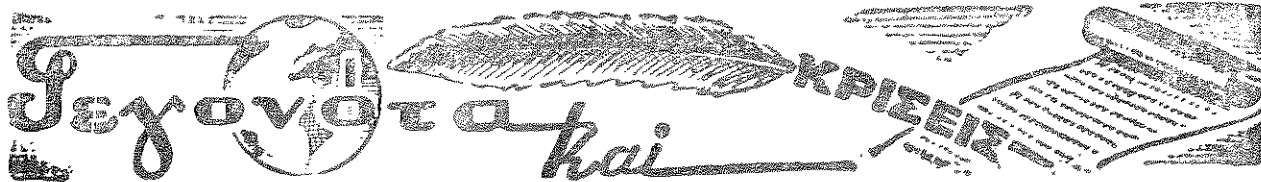
Υπό της Ιερās Άνδράδας Κοινοβιακής Μονής των Άγιων Μαρτύρων Κυπριανού και Ιουστίνης παρά την Φυλήν Άττικής ανελήφθη ή εῤλαβής πρωτοβουλία, εῤλογία της Ιερās ήμῶν Συνόδου, της σχεδιάσεως υπό των Άγιογράφων μοναχῶν της εν λόγω αδελφότητος Ιεροῦ Άντιμηνσιού και εκτυπώσεως ίδιους έξόδοις και αναλώμασιν επί καταλλήλου προς τούτο ύφάσματος.

Τό ιδιαίζον της εν λόγω εργασίας είναι ότι επιγράφεται: «Τῇ εῤλογίᾳ της Ιερās Συνόδου Γ.Ο.Χ. Ελλάδος».

Η Άγιογράφησις εγένετο κατά την Ιεράν παράδοσιν της Άγίας ήμῶν Όρθοδόξιας, Βυζαντινῆς.

Ετυπώθησαν δύο μεγέθη: (α) Μεγάλα: 48X 63 εκατ., αντί 150 δραχμῶν και (β) Μικρά: 37X49 εκατ., αντί 130 δραχμῶν.

Οι ενδιαφερόμενοι δύνανται να απευθύνωνται και εις την καθ' ήμῶς Ιεράν Σύνοδον και εις την ως άνω Ιεράν Μονήν (τηλέφ. 24.60.851).

Μεταμέλεια

Ο Μοναχός Θεόκλητος Γέρμανος Ἀγιορείτης, κατὰ τὴν εἰς Ἀθήνας παραμονὴν του, ὡς ἐξαφύτου ἐπασσε θύμῳ σκοτεινῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἐξεμεταλλεύθησαν αὐτὸν καὶ συνέβαλεν εἰς τὸν διασπορὸν καὶ τὴν καταστροφάντησιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Ἀδξεντίου, ἵνα οὕτως ἐπαπειχθῇ διχασμὸς καὶ διαιρέσεις εἰς τοὺς κόλπους τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησίας.

Ἀντιληφθεὶς ἐκ τῶν ὑστέρων τὰ πονηρὰ τοῦτων σχέδια, ἀποκηρύσσει αὐτοὺς καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Ἡγεσίας ἡμῶν χαροχθείσῃν γομφίῃν καὶ ζητεῖ ἀγγυγνώμην ἀπὸ τῶν σκανδαλισθέντας ἀδελφούς διὰ τῆς ἀσκολούτου ὑπευθύνου δηλώσεώς του.

Ἵπεύθυνος Δήλωσις

Ὁ κάτωθι ὑπογεγραμμένος Θεόκλητος Γερμανός Μοναχός, Ζηλωτὴς Ἀγιορείτης δηλῶ ὑπευθύνως καὶ ἐν γνώσει τῶν συνεπειῶν τοῦ Νόμου περὶ ψευδοῦς δηλώσεως, ὅτι κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα πρὸ ἐχορηγίας ὑπεύθυνος Συντάξεως τῆς ἐφημερίδος «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ», τὰ ὅσα διετυπώθησαν ἐναντίον τοῦ Μακαριωτάτου Γ.Ο.Χ. κ.κ. Ἀδξεντίου εἰσιν ἀνυπόστατα, καὶ συγκεκριμένως διὰ λόγους ἠθικῆς, καθότι παρεσύρθη ἀπὸ συκοφαντικὰς δυσφημίσεις ἐνίων λαϊκῶν καὶ κληρικῶν καὶ φοβούμενος τὴν δικαίαν κρίσιν τοῦ Θεοῦ, ὅστις παραδειγματικῶς εἰς ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα ἐτιμώρησε διὰ τραγικοῦ θανάτου τοὺς κατηγορούς του, ἦτοι τοὺς 1) Δημήτριον Πέππαν, 2) Ὑγνάτιον Ἀποστολάκην καὶ 3) Γεώργιον Κασσίχην... ἀναίρῳ ἐλα τὰ δημοσιευθέντα κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Μακαριωτάτου κ.κ. Ἀδξεντίου καὶ τάσσομαι προσεχῶς ὑπὸ τὴν Ἡγεσίαν Αὐτοῦ.

Ἐν Ἀγίῳ Ὁρει (Ἀθῶ) Καρυαὶ τῇ 17 Ἰανουαρίου 1976 (Πάτριον ἑορτολόγιον).

Ὁ ὑπευθύνως δηλῶν

Θεόκλητος Μοναχός Γέρμανος
Ζηλωτὴς Ἀγιορείτης

Ἀνακοίνωσις

Φέρωμεν εἰς γνῶσιν τῶν πιστῶν ὅτι τὸ τηλέφωνον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος Λαρίας εἶναι 0231.25006, τὸ δὲ Μητροπολίτου Καλλινίκου 0231.27846.

Διαμαρτυρία

Πρὸς τὸν

Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην Πατέρα
Χαράλαμπον Βασιλόπουλον
Κάνιγγος 10—Ἀθήνας

Σήμερον συνωδᾷ ἀκαταλύτοις ὁρίτοις, Ὁρθοδοξίας Πατέρων ἡμῶν ἐπὶ ὀνημαστῆρις ἡμῶν εὐχόμεθα ἐγκαρδίως χρόνια πολλά σωτήρια εἰς δόξαν Κυρίου· ἀλλὰ καὶ ἐκφράζομεν λύπην βαθεῖαν διὰ καπάντημα «Ὁρθοδόξου Τύπου», φθάσαντος εἰς σημεῖον δι' ἀρθρου «Πρὸς πάσας τὰς κατευθύνσεις» συνηγορῆσαι ὑπὲρ ἀντορθοδόξου νεωτερισμοῦ Παπικοῦ μνηολογίου κατακεκριμένου Πανορθοδόξως καὶ ὄντος Παπισμοῦ καὶ Προτεσταντισμοῦ, τὸν ὅποιον ἐπιβάλλουσα κρατούσα Ἐκκλησία αὐθαίρετως καὶ ἀσεβῶς ἐδημιούργησε νεφάκτο ἀπαισίον σχίσμα, καταλύσασα πάνσεπτον καθεστὸς 16 αἰώνων καὶ ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν καὶ λοιπῶν τοπικῶν Συνόδων χάριν ἀπαισίου καὶ ἀνιέρου σκοποῦ σκοτεινῶν δυνάμεων, αἵτινες πρόεβαλλον κακόδοξον ἡμερολόγιον νεωτερισμόν, ὡς ἀπ' ἀρχὴν παναιρέσεως Οἰκουμενισμοῦ.

Παρακαλῶ διακόψατε ἀποστολὴν Ὁρθοδόξου Τύπου εἰς Ἱερὰν μονὴν Ἀγίων Θεοδώρων Πάρου.

Με σεβάσιμον καὶ ἀγάπην Χριστοῦ

ΜΑΡΚΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

Πανηγύρεις τοῦ Ἀπριλίου

Τὴν 12 τοῦ μηνὸς ἑορτὴν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Κερατέας καὶ 2) Ἡρακλείου Νεμέας.

Τὴν 17 ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς πανηγυρίζουν 1) ὁ Ἱ. Ναὸς Πειραιῶς καὶ 2) ἡ Ἱ. Μονὴ Ριζογυλίου Βελεστίνου καὶ 3) Δομοκοῦ καὶ 4) Ἱ. Μονὴ Μαρκοπούλου.

Τὴν 23 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μεγ. Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ

1) τὰ παρεκκλήσια τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Πειραιῶς καὶ Εὐαγγελιστρίας Καραβά 2) Κάτω Κηφισίδας 3) Ν. Λισίων, 4) Εὐγένειαν Πειραιῶς, 5) Ταμπουρίων, 6) Ἀγ. Φανουρίου, 7) Ἀγ. Κωνσταντίνου Φαρσάλων, 8) Καρύστου, 9) Πύργου Σάμου, 10) Θεσσαλονίκης, 11) Σέδες καὶ 12) Μεσημερίου.

Τὴν 25 ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἀποστόλου Μάρκου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ πανηγυρίζει ἡ ὁμώνυμος Ἱ. Μονὴ Μαρκοπούλου.